BEMINT UWE VIJANDEN.

VERHAAL UIT DEN OORLOG OP NIEUW-ZEELAND.

NAAR HET FRANSCH VAN

J. SPILLMANN, S. J.

DESCLÉE, DE BROUWER EN C^IE.

MCMI

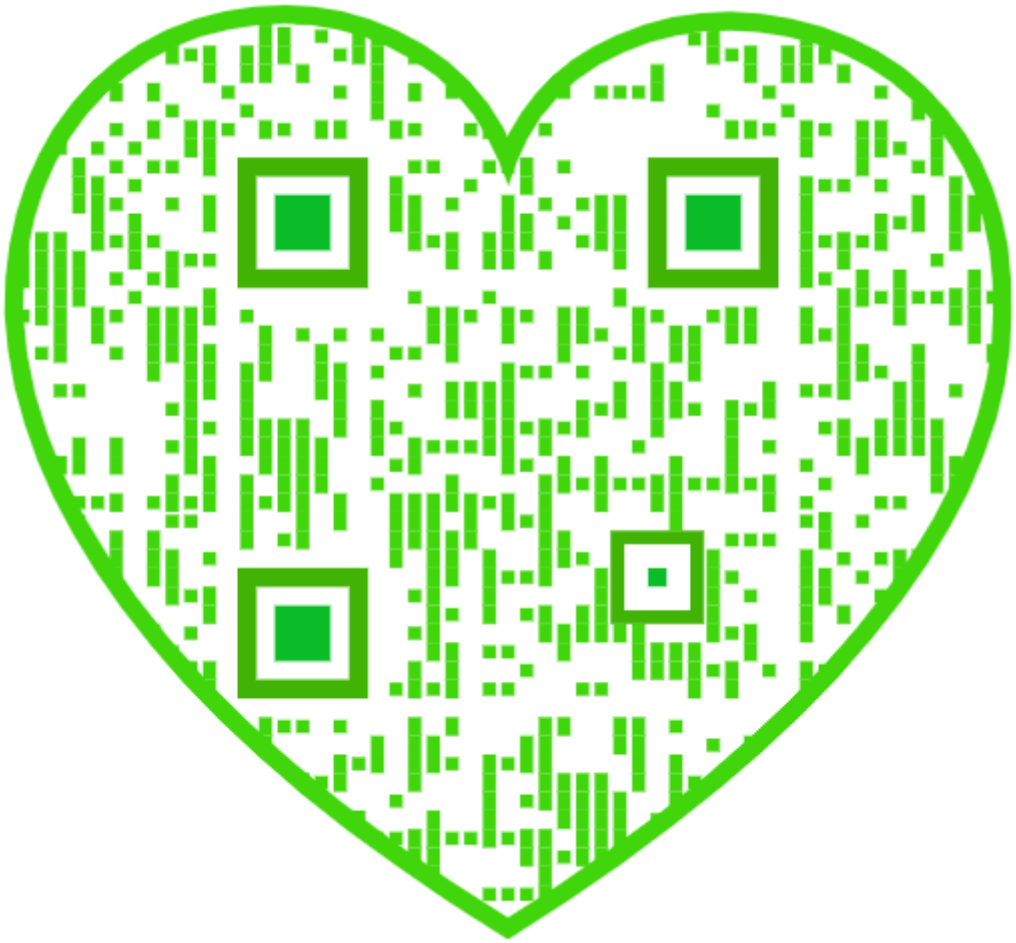

BEMINT UWE VIJANDEN.

Het waren *mijne* troepen... Bemin thans uw vijand! (Bladz. 70.)

BEMINT

UWE VIJANDEN.

EEN VERHAAL UIT DEN OORLOG OP NIEUW-ZEELAND,

NAAR HET DUITSCH VAN

J. SPILLMANN, S. J.

Sint-Augustinus' Drukkerij,

DESCLÉE, DE BROUWER EN Cie,

MCMI.

I.—PATRICK O'NIEL EN HET MAORIOPPERHOOFD.

IN den Zuid-oostelijken hoek van Australië ligt het groote eiland Nieuw-Zeeland, bespoeld door de golven van den stillen Oceaan. Van Australië is het 2000, van Zuid Amerika's westelijke kust 9500 k. m. verwijderd. Zijne uitgestrektheid, die op omtrent 270,000 q. k. m. wordt geschat, beslaat bijna evenveel gronds als Italië. Rijk aan bosschen, bergen en dalen, in stukken verdeeld en vruchtbaar gemaakt door de golven, rijzen de oeverstrooken, evenals de kusten van Helgoland, omhoog te midden van een onafzienbare waterwoestenij. De kleinere eilandjes vormen afgeronde bochten, welke tot veilige ankerplaats strekken aan den schepeling. Reuzige bergtoppen, door vulkanische uitbarstingen opeengestapeld, verheffen hun kruin tot in de wolken. Onder hun getal behoort de Tongariro, wiens 2500 m. hooge romp nog heden ten dage gloeiende lavastroomen en rookkolommen sissend en hijgend uitwerpt, de Ruhapohu en de Egmont, die allen den Santisberg in lengte overtreffen;

de Mount Cook of Ahoarangi, d. w. z. « Wolkenbreker » op het Zuid eiland, bereikt eene hoogte van 4000 m. en steekt met zijne immer besneeuwde toppen onze geweldige Alpen naar de kroon. Tot de wonderen van dit bergachtig land, half bedolven in de Zuidzee, behooren tallooze heete bronnen en stroomen, voor welke zelfs de groote Geysir op Ysland moet onderdoen. Heerlijke landerijen, welig begroeide dalen en bergvlakten, heuvelen en bosschen legeren zich om het gebergte, en maken Nieuw-Zeeland tot een klein aardsch paradijs, ook voor de landverhuizers uit Europa, die zich voor twintig of dertig jaren hier nederzetten, en op wie het milde klimaat een voortreffelijken invloed uitoefent.

De Ier, Patrick O'Niel, had zich, een korte dagreize verwijderd van het katholieke missiehuis Papakana, aan de monding van den Hokihangastroom, te midden der eeuwen-oude bosschen op het Noordelijk eiland van Nieuw-Zeeland, gevestigd. Dagen van noeste vlijt en bitteren kommer, van zweet en arbeid waren sedert voorbijgegaan. Zijn door de zon gebruind gelaat, zijn harde, vereelte handen legden hiervan ge-

tuigenis af. Doch nu was de tijd van zwoegen en zorgen voorbij. De brave man mocht tevreden neerzien op zijn vriendelijk blokhuis, aan den zoom van het woud, en op meerdere morgens land. Hij zelf was 't immers, die van de heden met vruchten overdekte akkers de malvestruiken, braamranken en varens gewied, de knoestige stammen geveld had.

Blijder echter straalde zijn oog, wanneer het rustte op zijn trouwe, vlijtige huisvrouw, of op zijne bloeiende knapen Robert, Johny en Willy. Robert, de oudste, een jongen van vijftien jaar, stond hem bij den arbeid reeds flink ter zijde; hij zou eenmaal een flinke *farmer* worden; Johny, die zacht was van inborst, legde zich toe op de schapenteelt, welke in Nieuw-Zeeland een rijke winst pleegt af te werpen; reeds had Patrick O'Niel een kleine som tot aankoop van een kudde ter zijde gelegd. Den kleinen Willy echter, een vroolijken knaap van een achttal zomers, wilde hij binnenkort bij den missionaris Servant, die de eerste was welke het katholieke geloof op Nieuw-Zeeland predikte, ter school zenden, hierbij de stille hoop koesterend, zijn zoon éénmaal als priester 't altaar te zien betreden. Vader,

moeder en kinderen genoten een bloeiende gezondheid ; waarom zou dus de eerlijke Patrick niet blij gestemd wezen ?

Het was in den aanvang van Februari 1860, het tijdstip, waarop in Nieuw-Zeeland de zomer ten einde spoedt en de winter een aanvang neemt. De hitte duurt op het groote Zuidzeeeiland van December tot Februari; dan slaat de wind om, die tot nu heet en droog uit het Zuiden woei, drijft donkere wolken aan den Noordwestelijken hemel samen, en—het regentijdperk is aangebroken.

Op den avond, dat ons verhaal een aanvang neemt, vertoonden zich de eerste wolkengevaarten aan den horizont. Patrick O'Niel had zooeven door het afkappen van boomen een nieuw pad gebaand, dat in rechte richting naar den grooten weg voerde, over welken de houthakkers de stammen der kostbare Kauridenneboomen naar de monding van de Hokihanga vervoerden. Zijne jongens hadden hem bij dien arbeid dapper geholpen, en, op de omgehouwen boomtronken zittend, wachtten zij nu het avondmaal af, terwijl Patrick nog bezig was, aan de overzij van den weg een te ontginnen stuk land

af te palen. Juist daalde de zon achter een westelijke heuvelenrij en zonk als een gloeiende schijf in de zee; uit de toppen der woudreuzen klonk het eigenaardig gekir der Nieuw-Zeelandsche duiven, door het wegkwijnende licht pas opgeschrikt uit hun dagslaap.

Ginds stapte een Maori over de landstraat voort; de half-wilde Nieuw-Zeelander in zijn helder katoenen rok, dien hij van de Engelschen had geruild, en met zijn korten, uit hennep gevlochten mantel, wilde zonder groeten voorbijgaan. Patrick echter keerde zich naar hem toe, en vriendelijk klonk het:

« Goeden avond, vriend! Gij kent zeker de gastvrije hut van Patrick O'Niel niet, daar gij zonder groet wilt verder gaan? »

De Maori bleef staan en staarde den Ier onderzoekend in 't gelaat.

« Ik ken u niet, Pakeha (vreemdeling), » zeide hij, « en 't is geenszins mijne gewoonte de vreemdelingen te groeten, die over den verren zoutvloed hierheen zijn gekomen om ons den grond onzer vaderen te ontrooven. »

« Nu, gelijk ge wilt, Maori. Ik wilde u op een schotel zoete bataten vergasten. Maar wan-

neer gij liever uwen weg hongerig wilt vervolgen, doe dan wat ge niet laten kunt. En wat den grond betreft dien ik bebouw, ik heb hem niet geroofd, maar eerlijk gekocht. »

« Eerlijk gekocht ! » herhaalde de Maori met een spottend lachen. « Eerlijk gekocht ! En waarmede hebt ge hem dan betaald, Pakeha ? Met eenige ijzeren houweelen, een paar bijlen of wollen dekens ? Zoo handelen immers ook uwe predikanten, die uit hun heilig boek allerlei moois over liefde en vrede voorlezen, en ons een oogenblik later met dood en oorlog bedreigen, zoo wij van de landerijen, welke zij ons aftroggelen, slechts een lapje gronds terugvorderen. En wij moeten toch Jams planten, opdat onze vrouwen en kinderen niet van honger omkomen ! Die vrome huichelaars ! — Ik haat hen nog meer dan uwe soldaten, die ons gewelddadig uit onze bezittingen verdrijven. Doch het meest van allen haat ik de verraders van mijn land, die het goed van onzen stam, dat hun niet toebehoort, voor een paar blanke messen of parelsnoeren verkwanselen. Wee allen verraders en bedriegers ! De dag der wraak is niet verre meer ! »

Het oog van den wilde fonkelde onheilspellend, en vaster omklemde zijne vuist de knots, uit het ijzerharde hout van den Rataboom vervaardigd. Onwillekeurig week O'Niel een schrede terug en zeide: « Maori, ge spreekt, alsof gij en de uwen den blanken man tot een nieuwen krijg uitdaagt. Ik kan niet ontkennen, dat men u menigmaal onbillijk behandeld heeft, en dat juist degenen, die Gods woord immer op de lippen hebben, zich smadelijk gedragen; het zijn echter veelal de zendelingen der Anglikaansche Kerk, die, onder voorwendsel van uwe zielen te redden, hunne handen aan uw eigendom slaan. Onze priesters, die u misschien geheel onbekend zijn, waren nooit onrechtvaardig, en ook onder de Anglikaansche predikanten treft men brave mannen aan. Maar in weerwil van het onrecht dat u is aangedaan, grijp niet opnieuw naar de wapenen! Het zou u wederom gaan gelijk de vorige keeren; uwe Patu-Patu (strijdknotsen) zijn wel hard, maar de bijlen der Engelschen zijn harder; gij verstaat wel de kunst, uwe spies te drillen, maar de kogels uwer vijanden vliegen verder. »

« Gij spreekt de waarheid, bleekgezicht; meer

nog, gij spreekt woorden vol wijsheid. Maar 't is beter dat wij ons wreken en sneuvelen in den strijd, dan ons elken dag nader te zien bij den rand van den afgrond, waarin onze roem verzonk en waarin wij eindelijk als een uitgemergeld bedelaarsvolk den hongerdood zullen sterven. Bovendien hebben ook wij geweren, en weldra zullen wij er nog meer bezitten. Of meent ge wellicht dat wij ons storen aan de woorden, welke ons laatst een uwer predikanten uit het heilige boek voorlas : « Bemin uwe vijanden ! Doe goed aan hen, die u haten ! Wanneer u iemand op de rechterwang slaat, bied hem dan ook de linker, en wanneer men u uw kleed wil ontnemen, geef hem dan ook nog uw mantel ! » Haha ! Die wet is goed voor de bleekgezichten, want zij maken allen tot hunne vijanden, zij slaan eenieder in het aangezicht en berooven elkeen van zijn mantel. — Ja, zij doen verstandig door zulke geboden te verkondigen, welke hun toelaten, de kleederen der Maori te stelen, en niet alleen hun kleederen, maar ook hun hutten, hun akkers, hun bosschen en hun kinderen. O, gij slimme Christenen ! Juist gij zijt het die uwe vijanden haat, en wanneer de Maori,

u op de wangen slaat, dan slaat gij den Maori het geheele hoofd af. Maar de Maori zullen u vóór zijn; zij zullen u behandelen naar de geboden, die gij inderdaad beoefent, et die luiden: « Haat uwen vijand, dood uwen vijand, verscheur hem en drink zijn bloed! » En ik raad u aan, bleekgezicht, onmiddellijk ons eiland te verlaten, indien ten minste uw leven en dat uwer zonen u lief is. Of zijn de kinderen, welke ginds op die boomstammen zitten, niet de uwe? »

« Ja, het zijn mijn zonen. Ik dank u voor uw welgemeenden raad, maar ik zal er geen gebruik van maken. Zooeven zeide ik u reeds, dat ge mij niet kent; want alle Maori van eenige mijlen uit den omtrek zijn mijne vrienden; geen enkele heb ik ooit een haar op zijn hoofd gekrenkt, en daarom zullen ze ook mij geen leed doen. Opdat gij evenwel zoudt zien, dat tenminste ik het gebod uit het heilige boek, waarvan gij spraakt, opvolg, zoo verzoek ik u ten tweede male, het avondbrood, hoe karig ook, met mij te deelen, ofschoon ik uit uwe woorden moet opmaken, dat gij elken blanke als uw vijand beschouwt, en ik aan de kleuren, waarmede gij uw gelaat beschilderd hebt, bemerk, dat gij liever nog heden

dan morgen den strijd met ons wilt aanvangen. »

« Gij hebt juist gezien. Zoolang echter de aanvoerders mij niet ten strijde roepen, mag ik als gast uwe hut betreden. Verwacht echter niet, dat ik daarom u of de uwen zou ontzien, wanneer wij in den krijg tegenover elkander stonden. »

« t' Is goed », antwoordde de landverhuizer. « Toch hoop ik dat de vrede bewaard blijft. »

Hij wenkte zijne knapen en schreed aan de zijde van den wilde langs de rastering van het met zorg bebouwde veld naar zijn blokhuis. Dit was vriendelijk gelegen tusschen rietvelden en hooge varens, terwijl het lage dak een veilige schuilplaats bood tegen heete zonnestralen en regen. Door de geopende deur traden zij in een ruimte, die tegelijk als keuken en woonvertrek diende. Een blank geschuurde ketel dampte boven een knappend vuur, en in den tegenovergestelden hoek ontwaarde men bij het venster de voor 't avondmaal gedekte tafel.

« Is alles klaar, Marie ? » vroeg de binnentredende landverhuizer aan zijne vrouw, « en hebt ge ook iets voor den gast dien ik meebreng, in gereedheid ? »

O'Niels gade, welke juist het haardvuur wat oprakelde, wendde het frissche gelaat den binnentredende toe en groette hem vriendelijk.

« Aardappelen zijn er genoeg, » antwoordde zij, « en bovendien heb ik twee konijntjes, die Johny gisteren ving, gebraden. Ik hoop, dat ge allen een goeden eetlust meebrengt. Hebt ge reeds alle boomen geveld ? »

« Ja, moeder, » riep de kleine Willy, « en ik heb het ijverigst geholpen. Is 't niet, vader, ik heb zooveel gewerkt als Johny, die niets deed als op de vogels letten en tweemaal vergeefs in een boom klom, om een paar duiven machtig te worden. Ik heb bijna even flink gearbeid als de groote Robert, die tamelijk vlijtig was. »

Allen lachten om de woorden van den vroolijken achtjarigen knaap, en Robert zeide :

« Ik dank je voor het compliment over mijne vlijt. » Johny echter dreigde :

« Wacht maar, Willy, wanneer ik overmorgen de duiven mee naar huis breng, zult ge er geen van me krijgen. »

« Ik krijg ze toch ; want gij geeft ze aan moeder, en moeder geeft ze mij. Niet waar, moeder?» En hij vleide zich liefkoozend aan tegen de

vrouw, wier levensdagen in geluk heenvloden, wijl ze zulke kinderen en zulk een vlijtigen, braven echtgenoot bezat.

« Wanneer ge goed blijft oppassen, » antwoordde zij, « geeft Johny u ook een paar duiven; doch komt nu allen aan tafel, kinderen, en ook gij, Maori ; breng uw knots in gindschen hoek, en zet u naast ons neder. Willy, gij bidt voor ! »

De Maori had dit alles zwijgend aangezien, en luisterde nu opmerkzaam naar het eenvoudige tafelgebed, hetgeen de knaap met luider stem voorbad, terwijl de anderen hunne handen vouwden en naar het Kruis opzagen, dat tusschen eenige Heiligen-beelden aan den wand hing. Voor de eerste maal zag hij een katholieke huiskamer ; in de woningen der Anglikaansche predikanten had hij wel de beeltenis van koningin Victoria en de portretten van Nelson en Wellington, maar nooit den Gekruisigde en Gods lieve Heiligen bemerkt.

Het viel hem op, hoe deze vreemdelingen verschilden van de blanken, die hij vroeger had leeren kennen — en haten ; in stilte wenschte hij, met deze landverhuizers-familie vreedzaam te leven. Toen de dampende schotel aardappelen

bijna ledig was, en de gebraden konijntjes, waarvan O'Niel den Maori een flink, sappig stuk had voorgediend, eveneens verdwenen waren, verrichtte de kleine Willy het dankgebed.

Nu vroeg de Maori naar de beteekenis der beelden aan den muur. Willy was aanstonds bereid hem in te lichten, en vertelde op kinderlijke wijze van den H. Jozef, van den Engelbewaarder, van de lieve H. Maagd en den Gekruisigden Verlosser. Toen hij van de Moeder Gods sprak, verhaalde de knaap met schitterende oogen, hoe hij laatst Mr. Mac Merson, den Schotschen buurman, die aan gene zijde van de rivier woonde, in strikvragen verward had. « Mac Merson,» zeide hij, « wilde me wijsmaken, dat het verkeerd was, de Moeder Gods te vereeren. Weet ge wat ik hem toen antwoordde? Ik vroeg hem of hij geloofde, dat JEZUS CHRISTUS zijne Moeder niet zou vereerd hebben, en toen hij dit toegaf, zeide ik: « Welnu, wat Hij deed, mogen wij ook doen. » Toen trok Mac Merson een heel lang gezicht en bromde: « Ja, maar aanbeden heeft hij haar toch niet, » waarop ik antwoordde: « Dat doen wij ook niet, » — en nu wist hij geen antwoord meer te geven. »

Het schoonst echter vertelde Willy van den Gekruisigden Verlosser; hoe JEZUS de Joden niets dan goed bewezen had, en hoe zij hem tot loon daarvoor aan 't kruis nagelden. « En weet ge wat hij aan 't kruishout deed? » ging hij voort, « Hij had de slechte Joden allen kunnen doodslaan en in de hel werpen; maar in plaats van dit te doen, bad Hij voor zijne vijanden: « Heer, vergeef hun, want zij weten niet wat ze doen »; en Hij vergoot zijn bloed voor de deugnieten en ook voor ons en voor u, Maori, ofschoon ge niet in Hem gelooft. »

O'Niel en zijne vrouw zagen hun zoon, die op geestdriftigen toon gesproken had, met blijde verwondering aan.

« Willy, ge hebt goed gedaan; maar onthoud ook, dat ge elken dag uws levens naar deze woorden handelen moet. »

« Dat doe ik, » gaf de knaap ten antwoord. « Vraag slechts aan Johny en Robert. Wij bidden ook, zooals gij ons gezegd hebt, elken avond een Onze Vader voor den boozen Mr. Flint. »

De Maori zag, dat bij dezen naam een donkere schaduw over het gelaat van den landverhuizer gleed, en vroeg aan Willy:

« Wie is Mr. Flint, en welk kwaad heeft hij u gedaan ? »

« Mr. Flint is een zeer booze man, » hernam de knaap. « Vader en moeder woonden vroeger niet hier in het woud, maar ver, ver weg — aan gene zijde van de zee, in het schoone Ierland, hetwelk door den patroonheilige van vader, den H. Patrick, tot het Katholiek geloof bekeerd werd. Moeder zegt, dat Ierland veel schooner is dan uw eiland, ofschoon het me hier goed bevalt. Ierland is ons vaderland, en moeder kent mooie liederen van onzen geboortegrond, en vertelt ons dikwijls van de bergen van Killarney en de schoone, blauwe meren. Aan den oever van zulk meer stond onze woning, en rondom lagen de velden en weiden, waarop ons stalvee en onze schapen graasden. De kudde, het huis en de velden hadden vóór langen tijd, toen vaders overgrootouders nog leefden, ons toebehoord. Toen kwam er oorlog ; de Engelschen, die gij, Maori, Yes-Yes noemt, hebben de Ieren overwonnen, en een zeer slechte man — moeder noemt hem Cromwell — liet vele duizenden Ieren ombrengen, daar zij het valsche geloof niet wilden omhelzen, en hij verdeelde

het land naar willekeur onder zijne vrienden. Ook overgrootvader werd gedood, en onze bezittingen schonk men weg aan een Engelschen Lord. De zoon van den overgrootvader mocht tevreden zijn, dat hij de velden, die hem toch eigenlijk toebehoorden, tenminste als pachter mocht bebouwen. Weet ge wat een pachter is? Het is iemand die een vreemden akker beploegt en bezaait en daarvoor den eigenaar geld moet geven, vaak meer dan de grond opbrengt. De Engelsche Lord verlangde meer, altijd meer, en zoo werden wij arm. Toen grootvader stierf en vader de pacht overnam, schreef de rentmeester Mr. Flint, die ons haatte, aan zijn heer in Engeland, dat vader nog meer moest betalen. Nu eischte de Engelsche Lord wederom een hoogere pacht, en vader beloofde deze te voldoen, omdat hij het land niet wilde verlaten, dat de O'Niels honderden jaren hadden bebouwd. Maar er kwamen ongelukkige tijden; een hagelslag vernietigde den oogst; onze koeien stierven aan een besmettelijke ziekte, en 't was vader onmogelijk, het geld voor Mr. Flint bijeen te garen. Hij bad den boozen man te vergeefs, geduld met hem te hebben, of

ten minste te wachten tot de zomer kwam en onze lieve moeder, die toen ziek was, weer gezond zou worden. Doch gij weet niet wat in ons vaderland de winter beteekent. Daar regent het niet alleen zooals hier, maar dag en nacht valt de sneeuw neder en begraaft alles, gelijk hij op dit eiland alleen de kruinen der hoogste bergen bedekt ; daarbij is het zoo koud, dat gij in uwe lichte kleeding zeker zoudt doodvriezen. Kunt gij u dat verbeelden ? Goed, stel u thans voor, hoe 't vader en moeder te moede was, toen de booze Mr. Flint op een morgen — het stormde en sneeuwde fel, — met eenige gerechtsdienaars ons huis binnendrong, ons naar buiten joeg in den sneeuwstorm en ons daarenboven nog bespotte en uitlachte. O, als gij het geweest waart, ge zoudt zeker met uw knots de slechtaards den schedel verbrijzeld hebben. Moeder evenwel sprak vader zacht toe, en wees met haar vinger op het Kruisbeeld, dat in onze huiskamer hing; toen nam vader het Kruis van den muur, verborg het onder zijne kleederen en verliet met moeder en ons de woning. Moeder had mij in een doek gewikkeld, en droeg me mede op hare armen, want ik was nog heel klein ; Johny en Robert

gingen schreiend aan hare zijde. Ach, moeder heeft ons dikwijls verteld, hoe bitter hard die dag haar viel. Toen wij het dorp naderden, schreeuwde de slechte man ons nog lachend na : « Zie, daar gaat de bedelaar O'Niel met zijn houten God in de hand ; die zal hem ook niet veel helpen ! » En wanneer niet de oude Sara, een arme weduwe, ons in hare hut hadde opgenomen, dan ware moeder zeker van koude omgekomen — en ik misschien ook ! Weet ge nu, Maori, wie Mr. Flint is, en wat kwaad hij ons gedaan heeft ? »

De Maori had wel niet alles verstaan, wat de kleine Willy vertelde, maar toch genoeg om zich een begrip te vormen van de onrechtvaardige behandeling des rentmeesters.

« En hebt ge den man niet meer teruggezien ? » vroeg hij aan den landverhuizer.

« Nooit, » antwoordde Patrick. « Ik verdiende met handenarbeid zooveel, dat ik den overtocht naar dit eiland voor mij en mijn gezin kon bekostigen. »

« En hebt ge in uw hart werkelijk dien vijand vergeven ? » vroeg de Maori, terwijl hij een doordringenden blik op het gelaat van den Ier vestigde.

« Ja, » gaf hem Patrick ernstig ten bescheid. « Wij Christenen bezitten een gebed, waarin wij God smeeken, dat Hij onze schulden vergeve, gelijk wij vergeven aan onze schuldenaren. Doch, eerlijk gesproken, elk bitter gevoel is nog niet uit mijn hart gebannen, en wanneer ik den man weder mocht ontmoeten, zou ik misschien ondanks mij zelven in gramschap ontsteken. »

De Maori stond op en zeide : « Ik moet vertrekken. Vóór het rijzen der maan, heeft men mij ontboden bij den hoogen Jotaraboom, die aan gene zijde van den berg aan den oever staat. Ik dank u, Pakeha, voor uwe gastvrijheid, meer nog voor uwe woorden. Had ik voor een maand geweten, wat ik heden eerst verneem, ik zou in den raad der opperhoofden misschien anders gesproken hebben ; want nu geloof ik, dat niet alle blanken een slecht hart bezitten. Maar 't is te laat ; ik herhaal mijne waarschuwing : Vlucht zoolang het nog tijd is ; want reeds daverde langs den Waikato de oorlogskreet der Maori.... Vaarwel ! Ik ben Te-Waturu, het opperhoofd. Te-Waturu kan zijne vijanden niet beminnen ; maar gij en de uwen zijt zijne vijanden niet ! »

II. — DE VLUCHT EN DE OVERROMPELING.

DE Maori had de woning van den landverhuizer verlaten. Weldra verdween hij voor de blikken van Patrick O'Niel in de duisternis, die zich allengskens over de vlakte, de vriendelijke woning en de boomen van het woud uitbreidde.

« Ik ben zeer ongerust over de woorden van den wilde, » zeide de vrouw van den kolonist beangstigd. « Waarop doelde zijne waarschuwing en wat beteekent de oorlogskreet van den Waikato ? Wie is toch deze Te-Waturu ? »

« Het opperhoofd Te-Waturu ? » vroeg O'Niel. « Mij dunkt ik heb dien naam meer hooren noemen, en wel onder die der bloedigste vijanden van de blanken. Doch wees niet bezorgd, Marie, het zal wederom een dier jaarlijksche vechtpartijen zijn, na welke de Maori met bloedige koppen in hunne bosschen terugkruipen. En dan is de Waikato wel vijftig uren van hier, en de inboorlingen dezer streek zijn ons vriendelijk gezind. Komt, kinderen, laat ons gezamenlijk het avondgebed verrichten en dan

naar bed gaan. Wij zijn in Gods hand en staan onder de hoede zijner heilige Engelen. »

O'Niels vrouw ontstak een lampje voor het Kruisbeeld, en allen knielden neder. Ternauwernood hadden zij het gebed begonnen, of men vernam plotseling luide schreden, en bonzende slagen weerklonken op de deur. Het was de Schot Mac Merson, die met de woorden : « Vlucht, vlucht, de Maori naderen ! » het vertrek binnenstormde. « Zij hebben mijne vrouw gedood voor mijn eigen oogen ; ziet ge daar dien rooden gloed boven het woud ? 't Is mijne hofstede, die zij in brand staken. Ha, de honden, zij zullen 't boeten ! »

Ontzetting en ontsteltenis volgden op deze vreeselijke tijding. In allerijl zocht men eenige levensmiddelen bijelkaar, die de huisvrouw schielijk in een doek wikkelde ; Patrick haalde zijne geweren en hing de weitasch met kruit en lood gevuld om de schouders. Robert greep eveneens eenige wapens, terwijl Johny het houweel medesleepte ; de kleine Willy echter klom op een stoel, nam het oude Kruisbeeld van den wand en zeide :

« Dit zal ik tenminste redden. »

En nu ijlden de vluchtelingen het woud in.

«Waarheen?» vroeg Mac Merson verward.—

« Naar de kolonie aan de Hokionga-monding, » antwoordde Patrick. Maar nauwelijks had hij die woorden uitgesproken, of aan den westelijken hemel kronkelden hoog boven de donkere bladerenkoepels der boomen bloedroode vlammen omhoog.

« Groote God! » riep de vrouw van den landverhuizer uit. « Zij verbranden ook Papakana en de woning en het kerkje van pater Servant! Maar luister, wat is dat? » Woeste kreten, vermengd met het ruwe geschal der schelphorens klonken van de naaste heuveltoppen.

« Het zijn de moordenaars, de brandstichters, de Maori! Gauw, verbergen we ons achter de hooge varens! Wij moeten thans de boschkloof trachten te bereiken waar onze houthakkers verleden jaar de groote Kauri-pijnboomen velden,— Mac Merson zal ons den weg wijzen. »

Toen de vluchtelingen, behoedzaam door het kreupelhout sluipend, de kruin van den meest nabijgelegen heuvel bereikt hadden, en nog eenmaal den blik dalwaarts wendden, zagen zij het pas verlaten blokhuis in vlammen opgaan.

Bij dit schouwspel kon O'Niels echtgenoote hare tranen niet bedwingen, en ook de knapen jammerden luide ; maar de Iersche landverhuizer, wiens trekken toorn en smart uitdrukten, maande hen tot kalmte aan en zeide : « Kinderen, weest stil. Wie weet of geen vrienden dezer brandstichters, in het struikgewas verscholen, ons beloeren ? Het blokhuis zullen wij met Gods hulp weder opbouwen. Nu evenwel moeten wij weg van hier. Mac Merson, gij kent den weg die naar de kloof leidt ; ga gij vooruit, wij zullen u volgen, de een vóór, de andere na, zoodat wij de aandacht der wilden niet trekken ; mijne vrouw en ik zullen de achterhoede vormen. Maar goed uit de oogen gezien, opdat wij niet in het donkere woud verdwalen ! »

« Bid zacht tot de Moeder Gods en tot den Engelbewaarder, en vergeet niet, van harte berouw te verwekken over alle zonden en misslagen, waarmede wij den goeden God beleedigd hebben, » vermaande de moeder den kleinen Willy, en het jongske bad :

« Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren ! » De vader hoorde dit fluisterend gebed, en terwijl hij en

de zijnen nu omzichtig onder de slanke boomen van het woud voortschreden, dacht hij aan den rentmeester Flint, die hem uit zijne woning en zijn vaderland verdreven had aan de Maori, welke zooeven zijn nieuw tehuis, met zooveel moeite opgebouwd, in asch legden, en hij onderdrukte de gevoelens van toorn en wraak welke rondstormden in zijn ziel. Zoo gingen zij een wijle voort, vol angst dat het krakend loof onder hunne voeten hen verraden zou.

Men moest een vrij sterke helling afdalen. Rondspiedend en van den eenen boom naar den anderen sluipend, zocht Mac Merson het rechte pad; de drie knapen volgden hem vlug en behendig, elkander bij de hand vasthoudend. Voor O'Niels vrouw was de vlucht gewis het moeilijkste; maar Patrick steunde haar en duwde onvermoeid het struikgewas ter zijde dat hun den weg versperde. Reeds hoorden zij in de diepte het zacht gemurmel der beek.

« Moed gehouden en voorwaarts ! » fluisterde de landverhuizer den zijnen toe. « Wij moeten de vallei achter ons hebben en het woud aan gene zijde bereiken vóór de maan gaat rijzen; en reeds glinsteren eenige sterren aan den hemel. »

Wederom ging het de steile helling af. Daar raakte door een misstap van Mac Merson een kiezelsteen los en rolde niet zonder geraas naar de diepte. Op hetzelfde oogenblik hoorde men in de nabijheid het schrille geluid van een nachtvogel, en van de andere zijde des heuvels werd deze kreet onmiddellijk beantwoord.

« Wat was dat ? » vroeg O'Niel zacht.

« Misschien een paar steenuilen, die op roof uitgaan, » antwoordde Mac Merson.

« Of eenige speurhonden der Maori, die ons op de hielen zitten. Er broeit onraad, Mac Merson ! »

« Ik meende toch dat het nachtuilen waren, — maar er blijft ons geen tijd tot treuzelen over; wij moeten voort ! »

De vluchtelingen luisterden nog eenige oogenblikken in ademlooze stilte, maar niets verstoorde de plechtige rust van het woud. Vijf minuten later hadden zij het dal bereikt; nu verlieten zij behoedzaam het bosch en slopen naar den met varens en kreupelhout begroeiden oever der schuimende beek.

« Zij is niet diep maar wel zeer onstuimig, » merkte Mac Merson op. « Ik zal ze eerst door-

waden en de kinderen er over helpen. Daarna zullen wij beide uwe vrouw naar den anderen oever dragen. »

Robert en Johny volgden den Schot en waadden zonder veel moeite door het bruisende water. De kleine Willy toonde zijne moeder het Kruisbeeld en zeide :

« Moeder, waarom zouden we bang zijn, ik heb immers het Kruisbeeld bij me. »

Toen nam Mac Merson den knaap in zijn sterke armen en droeg hem naar den overkant. Nu wilde hij naar O'Niel terugkeeren. Doch hij had nauwelijks het midden der beek bereikt, toen een werpspies door de lucht gierde ; met een luiden gil stortte de man achterover in den stroom. Tevergeefs poogde hij zich op te richten; het onstuimige water sleepte hem mede in wilde wieling.

Patrick O'Niel meende eerst, dat de wakkere Schot op een glibberig rotsblok was uitgegleden, en sprong fluks in 't water, om hem ter hulp te snellen. Tegelijkertijd echter suisde een pijl boven zijn hoofd, en woeste kreten weerklonken uit de richting van het bosch.

« De Maori ! » riep hij ontzet uit. « Kinderen,

Hij stond nog in den stroom, toen hij zijn geweer op den wilde aanlegde en vuur gaf. (Bladz. 35.)

verbergt u in de varens, — vlucht! » Haastig wilde hij terugkeeren om zijne vrouw te beschermen. Daar snelden uit het bosch, dat zij zooeven verlaten hadden, donkere gestalten te voorschijn, en vóór Patrick nog den oever kon bereiken, moest hij lijdelijk toezien, hoe een Maori zijn gade greep en haar tegen den grond slingerde. Hij stond nog in den stroom, toen hij zijn geweer op den wilde aanlegde en vuur gaf. De aanvaller zonk doodelijk getroffen ter aarde. Maar nu schoten ook de andere wilden toe. Werpspiezen snorden en steenen vlogen door de lucht. Patrick lette er niet op; hij dacht slechts aan dit eene : zijn vrouw te redden tegen elken prijs. Doch daar trof een steen zijn voorhoofd, en bewusteloos viel hij op den oever neder, dien hij juist beklommen had. De omtrek dreunde van de oorlogskreten der Maori. De wilde, wiens steenworp O'Niel had doen ter aarde storten, sprong toe, nam zijn geweer als oorlogsbuit en liet den landverhuizer voor dood liggen. Hij vatte de hand van den gevallen Maori en bemerkte in de duisternis niet, dat naast hem eene vrouw roerloos nederlag.

« Dood, gevallen zijt ge, arme Taranaki !

Maar ik heb u toch gewroken! » riep de Maori uit. Toen sloot hij zich aan bij zijn krijgsmakkers, die zich inderhaast verzameld hadden op de plaats van den korten strijd.

« De oude Pakehas zijn dood, » brulde hij zegevierend; « hunne kinderen zullen door de onzen daar ginds in het woud wel worden gevangen. Laten we nu spoedig een vuur ontsteken. Hier zullen wij wachten op Te-Waturu, die met zijne manschappen uit de richting van den Jotaraboom over de heuvelen moet komen. Het schijnsel der vlammen, het geschal der krijgshorens en onze oorlogsliederen zullen hem ons spoor wel doen vinden. Ik wed, dat hij over ons tevreden is. Wij hebben vreeselijk wraak genomen op de Pakehas, — zie, de grond is gedrenkt met hun bloed, en de hemel rood gekleurd van den vuurgloed hunner woningen! »

Een jonge Maori wreef behendig eenige dorre takken tegen elkander, die weldra vlam vatten; nu spreidde hij er dor loof over uit, terwijl anderen droge varens en takjes rijshout aanbrachten; daar kronkelden de vlammen omhoog, en in den weerschijn kon men de gestalten der Maori-krijgers duidelijk onderscheiden. Het was

een vreeselijke aanblik. Half naakt, het gelaat getatoueerd met kleurige, grillige lijnen, die hun schrikwekkend uiterlijk nog beter deden uitkomen, het kroezige haar met bonte vederen getooid, om de schouders een mantel van hondenvel of een wollen deken geworpen, woest de strijdkolven of werpspiezen zwaaiend, sprongen zij als razenden om het ontstoken vuur, terwijl zij een ruw krijgsgezang uitbrulden, dat door de omliggende bosschen weerkaatst werd. Nu en dan bliezen zij op hunne horens en riepen hunne makkers aan den overkant der beek toe, zich bij hen te voegen.

Het getier wekte O'Niels gade uit de bezwijming, welke de plotselinge schrik haar veroorzaakt had. Zij herinnerde zich flauw in welk hachelijk gevaar haar echtgenoot en hare lievelingen verkeerden, en hoe een Maori, de armen om haar lijf geslingerd had. Zij lag op ongeveer 50 schreden afstands van de plaats, waar het vuur zijn vlammen omhoog joeg, naast het lijk van den gevallen Maori. Toch kon zij zien, hoe de wilden hun krijgsdans uitvoerden in het flikkerende schijnsel, en wat er gebeurde op den anderen oever der beek. Zij bemerkte noch haar

echtgenoot, noch haar kinderen, en de aanblik der dansende wilden was zoo huiveringwekkend, dat zij onwillekeurig de oogen sloot. Wat stond haar te doen ? Zacht bad de arme vrouw tot God om licht en sterkte. Aan haar zelve dacht zij niet; zij deed eene gelofte aan de H. Maagd, en plotselings was het kalm en rustig in haar binnenste. Zij herinnerde zich de troostwoorden, welke haar biechtvader, pater Servant, tot haar gericht had, toen zij hem eenmaal bekende, dat zij zich in haar blokhuis zoo eenzaam gevoelde en dat vaak een vreeselijke angst over de toekomst der kinderen haar drukte.

« Zijn zij dan alleen ? » had de missionaris haar ernstig gevraagd. « Toeft hun machtige Vriend en Beschermer dan niet immer aan hunne zijde ? Is de alomtegenwoordige God niet altijd bij hen ? » Hieraan dacht de vrome vrouw, en vertrouwvol fluisterde zij : « Hij is dichter bij mij en de mijnen dan de Maori, dichter nog dan het lijk aan mijne zijde. »

Een nieuw geraas dwong haar de oogen te openen. De afdeeling, welke den anderen kant van het woud bezet had, rende nu met woest getier nader. De vrouw van den landverhuizer

verstond de taal der Maori wel niet heel goed, maar toch kon zij uit het gevoerde gesprek opmaken, dat hare kinderen ontsnapt waren, en men een nieuw plan beraamde om hen in handen te krijgen. Weldra werd dan ook bevel gegeven, jacht op hen te maken, daar zij nog in den omtrek moesten rondzwerven. Eenige wilden doorwaadden opnieuw de beek. Juist rees de bleeke maan achter de heuveltoppen omhoog, en wierp haar helder schijnsel over het landschap. Men kon duidelijk de steile, met kreupelhout begroeide berghelling onderscheiden, waarnaast zich een vierkante vlakte uitstrekte, van boompjes en breede varens overdekt. Deze plek kon den kinderen zeer goed tot schuilplaats dienen. Met kloppend hart volgde de arme moeder alle bewegingen der Maori, die den zoom van het woud bezet hielden en als speurhonden het kreupelhout doorzochten. Langen tijd was het zoeken der wilden vruchteloos ; plotseling echter weerklonk langs den meer verwijderden oever der beek luid gejuich. Reeds meende de sidderende moeder, dat hare lievelingen ontdekt waren. Doch haar schrik was voorbarig. Men had het lijk van Mac Merson gevonden, dat

aldaar door den wilden stroom was aangespoeld. Nu gaf de aanvoerder der Maori een bevel, dat O'Niels echtgenoote aanvankelijk niet verstond; toen zij echter bemerkte, dat de wilden het dorre varenskruid aan alle zijden in brand staken, greep ontzetting haar aan. De folterende angst over het lot der arme kleinen ontperste een luiden kreet aan haar overkropt gemoed, en zonder aan eigen gevaar te denken, sprong zij overeind.

De plotselinge angstkreet deed de wilden opschrikken.

« De vrouw van een Pakeha ! » schreeuwden zij. « 't Is misschien de echtgenoote van den Pakeha die Taranaki doodde », giste een der hoofden. « Wreken wil ik hem ! Dat mijn mond het bloed dezer vrouw drinke ! »

Met hoog opgeheven knots rende hij op de weerlooze toe, die, als versteend van angst en smart, niet de minste poging deed om te ontvluchten. Reeds suisde het moordend wapen boven haar hoofd ; de sidderende vrouw viel op de knieën, en beval hare ziel aan God.... Maar plotseling galmde een krachtig « halt » door de lucht, en het moordtuig ontzonk aan de handen van den Maori.

« Te-Waturu ! » riep hij ontsteld uit.

« Ja, Te-Waturu ! die zeer vertoornd is, omdat gij met uwe schaar den strijd hebt aangevangen voor ik het afgesproken teeken gaf, » sprak de Maori-hoofdman, die aan de spits eener horde krijgers uit het woud te voorschijn stormde.

« Ik kon hun moordlust niet meer intoomen, » verdedigde zich de wilde. « De zucht naar wraak was te hevig. Wees niet boos, Te-Waturu, er resten ons immers nog vele Pakehawoningen te verbranden en nog vele schedels der blanken te verbrijzelen ; zie, met deze vrouw kunt ge een aanvang maken ! »

Toen de vrouw van den landverhuizer den naam Te-Waturu hoorde, sprong zij op en wierp zich voor de voeten van den hoofdman neder.

« Zijt gij het ? » riep zij uit, « God zij dank, dat Hij mijn gebed verhoorde en me hulp zendt, nu de nood het hoogst gestegen is ! Red mijn man, red mijne kinderen ! » smeekte zij snikkend.

Te-Waturu herkende onmiddellijk de vrouw, die hem eenige uren te voren nog gastvrijheid bewezen had.

« Ik wilde uwe woning tegen het geweld

mijner benden beschermen ; helaas, ik kwam te laat ; asch en rookende puinhoopen wezen mij de plek aan, waar uwe woning stond ; ook uwe kinderen zijn reddeloos verloren, indien zij zich in de brandende varens verscholen hebben. Waar is uw echtgenoot ? »

« Ik hoop dat hij ontvlucht is. »

« Neen, de Pakeha ligt ginds op den oever der beek, » onderbrak haar een Maori. « Wij zullen hem en zijn gevallen makker, naar oud vaderlijk gebruik, tot een krijgsmaal bereiden. Met de vrouw kunt ge handelen naar goeddunken. »

« Dat men haar binde ! Zij zal de slavin wezen mijner vrouw. De Pakeha echter, die mij heden avond zoo gastvrij onthaalde, zal u noch mij tot voedsel strekken ; doe met den andere gelijk ge verkiest. »

De jubelkreten der Maori overstemden het gejammer van de ongelukkige vrouw. Handen en voeten werden haar vastgebonden. Zij sloot de oogen, om het gruwelijke van den vreeselijken maaltijd, dien nu de kannibalen hielden, niet te aanschouwen ; ook wij willen onze blikken van het huiveringwekkend schouwspel

afwenden. De Maori, die op den anderen oever te vergeefs de knapen hadden opgespoord, voegden zich bij hunne kameraden. Toen de afschuwelijke maaltijd geëindigd was, gaf Te-Waturu, nog vóór de dageraad ter kim verscheen, bevel tot opbreken. O'Niels vrouw werd half bewusteloos door de wilden meegesleurd. Wat was er geworden van haar man ? Was hij dood ? En hare kinderen ? Dwaalden zij rond in de kloven en spelonken van het woud ? Zij wist het niet ; alle hoop was haar ontvloden en nauwelijks vermocht zij te bidden. Bittere haat tegen de brandstichters bestormde haar hart ; maar eensklaps herinnerde zij zich de woorden des Heilands : « Bemint uwe vijanden ! »

Een hevige strijd werd gestreden in haar ziel. Hare natuur verzette zich tegen het gebod der liefde, doch waartoe het menschelijk hart niet bij machte was, dat vermocht — de genade.

III.

OP DE «ZEELELIE».

TOEN de morgen na dien ongelukkigen nacht aanbrak, was de hemel met sombere wolkengevaarten overdekt. Een scherpe Noordwestenwind zweepte hen voort in jagende vlucht, terwijl hij trotsche woudreuzen en slanke palmen geeselde met wilde kracht. De regenperiode, die den avond tevoren hare komst had aangekondigd, was ingetreden. Weldra viel het water in stroomen neder en bluschte de gloeiende puinhoopen van menig blokhuis, dat de op wraak beluste Maori in vlammen hadden doen opgaan; het doofde ook de half verkoolde varens langs den oever der beek, en stroomde neder op Patrick O'Niel, die nog altijd bewusteloos op den grond lag uitgestrekt.

Het water verkoelde de slapen van den zwaargewonden man, reinigde zijn gapende hoofdsnede, en wekte hem eindelijk uit zijne verdoovende sluimering. De zon stond reeds hoog aan den hemel, toen Patrick de oogen opende; toch was zijn bewustzijn nog niet ten volle terugge-

keerd. Hij kreunde luid en wilde zijn hand aan de brandende hoofdwonde brengen, doch deze beweging veroorzaakte hem een nieuwe, stekende pijn : nu bemerkte hij dat de werpspies nog in zijn schouder stak. Onwillekeurig greep hij deze met de linker hand en trok haar uit de wonde; de hevige smart en het gutsende bloed brachten hem tot bezinning. Doch nog altoos kon hij zich geen rekenschap van het voorgevallene en van zijn toestand geven. De storm zwiepte hem den kouden regen in het gelaat en joeg koortsige rillingen over al zijne ledematen. Eerst nadat hij zijn brandenden dorst gelescht en in een nabijzijnd boschje beschutting gevonden had tegen het gruwzame weder, rezen, ofschoon vaag en onbestemd, de gebeurtenissen van den laatsten nacht voor zijn geest op. Uitgeput van vermoeienis viel hij echter opnieuw in een diepen, maar thans verkwikkenden slaap.

Hoelang Patrick O'Niel daar gelegen had, wist hij zelf niet; maar toen hij ontwaakte, was zijn bewustzijn volkomen helder, en met schrik herinnerde hij zich de vreeselijke voorvallen van den laatsten nacht : de overrompeling, de vlucht en den dood van Mac Merson. Maar wat

was er geworden van zijne vrouw, wat van zijne kinderen ? Deze gedachte drukte loodzwaar op zijn ziel; met inspanning van alle krachten stond hij op, en met ongewisse schreden wankelde hij naar de plek der nachtelijke overrompeling. De beek was door den neerplassenden regen hevig gezwollen; haar te doorwaden zou zelfs voor een man in 't volle bezit zijner kracht een waagstuk geweest zijn. Vol verbazing beschouwde Patrick O'Niel den zwart gebranden, nog rookenden grond. Daar viel zijn blik op eenige overblijfselen van menschelijke ledematen, die rondom verspreid lagen. De Ier slaakte een kreet van ontzetting : wie was het ongelukkige offer ? Een duizeling overviel hem. Met ijzeren wilskracht dwong hij zich zelven tot een nader onderzoek. Gelijk de Maori immer plegen te handelen met hun verslagen vijanden, hadden ze ook thans Mac Merson het hoofd afgeslagen, en dit als zegeteeken meegenomen. De rampzalige Patrick echter meende, dat de hier en daar verstrooide beenderen de overblijfselen waren van zijne echtgenoote, en met een luiden gil zonk hij ter aarde.

Die angstkreet, galmend door de wildernis,

werd ditmaal opgevangen door een menschelijk oor. Sedert eenige dagen lag een Engelsche oorlogsbrik, de « Zeelelie », aan de monding van den Hokianga voor anker, om het losbarsten van den opstand tenminste in dit gedeelte van het eiland te verhinderen. De Maori echter hadden zich weinig bekreund om het schip, en toen de kapitein de vuurzuilen der in het woud verspreide blokhuizen omhoog zag stijgen, zond hij eenige afdeelingen marinesoldaten op verkenning uit. Deze trokken langs de plaatsen, waar de brand had gewoed; de nog dwarrelende rookwolken wezen hun den weg, en het gelukte hun, menigen verjaagden landverhuizer aan boord te nemen. Ook de plek, waar weleer het vriendelijke blokhuis van Patrick tusschen de varens verborgen lag, werd door eene afdeeling matrozen bezocht; zij bestegen een naburigen heuvel, om beter den omtrek te kunnen overzien. Plotseling trof een smartelijke gil hun oor, en enkele minuten later stonden twee pikbroeken naast den gewonden Ier, die machteloos op den grond lag.

« Hola, vriend ! » riep een der matrozen, een blozende, vroolijke borst, « hier, neem een slok

goeden, ouden whisky! Maar te drommel, die duivelsche Maori hebben u deerlijk toegetakeld! Een schouder ontwricht en ook nog een hoofdwonde! Wij zullen u op sleeptouw nemen en eenigen tijd in een kazemat herbergen, dan zult ge wederom spoedig zeilree wezen. Drink nog een slokje! Ik wed dat onze scheepsdokter u netjes zal kalfateren. En vertel ons nu, zoo ge kunt, uw wedervaren, — of werkt uw kompas heelemaal niet meer? »

Eenigen tijd later was O'Niel in staat, zijne lotgevallen te verhalen; hij smeekte zijn redders, het dal te doorzoeken, en te zien, waar zijne kinderen rondzwierven. Onmiddellijk werden pogingen gedaan om de knapen op te sporen, doch zonder gevolg. Alleen de echo gaf antwoord op het geroep en de pistoolschoten.

Intusschen spoedde de dag ten einde, en de aanvoerder der afdeeling gaf bevel tot opbreken. Men had een verband gelegd om de wonden van den armen landverhuizer, tilde hem op een uit boomtwijgen en lianen gevlochten draagbaar, en voorwaarts ging het langs de beek van den Hokiangavloed naar de kust. Toen men den ongelukkigen Ier aan boord bracht, had hem

reeds een hevige koorts aangetast; de scheepsdokter schudde ernstig het hoofd, toen hij den patient onderzocht had.

« De schouderwonde is wel niet gevaarlijk, » mompelde hij, « het staal is op 't sleutelbeen gestuit; maar de hoofdwonde en de koorts! »

Vier en twintig uren later lichtte de « Zeelelie » het anker, en stevende langs de kust zuidwaarts naar de Waikatomonding, en na een verblijf van twee dagen ging het weer verder, tot men de Zuidwestelijke landtong in 't gezicht kreeg, en de zeestraat van Cook bereikte. Gedurende al dien tijd was Patrick O'Niel ten prooi geweest aan hevige ijlkoortsen; onophoudelijk riep hij om zijn vrouw en kinderen. Somwijlen verbeeldde hij zich, midden in de beek te staan met den kleinen Willy in de armen, terwijl een Maori de beide andere knapen hoonlachend meesleurde. Hij wilde hen narennen, doch struikelde, viel voorover, en de schuimende golven stuwden hem voort, voort, altoos voort..... Eensklaps veranderde zijn koortsige droom: hij doorwaadde een meer, om gade en kinderen te bereiken, die hem aan den oever wachtten en blijde toewuifden. Toen hij echter

het strand wilde betreden, sprong eensklaps Mr. Flint te voorschijn en stiet hem terug in de golven. Nu wilde hij den wreedaard te lijf, maar de kleine Willy strekte zijn handjes uit, en hem een Kruisbeeld toonend, zeide hij : « Bemin uwe vijanden ! »

In bonte mengeling trokken deze beelden zijn verhit brein voorbij. De geneesheer, die de onsamenhangende alleenspraken hoorde, kreeg medelijden met den armen zieke en wijdde hem al zijne zorgen.

Toen na weinige dagen de « Zeelelie » in de schilderachtige baai van Picton lag vastgemeerd, was de koorts geweken ; maar de wonden en de buitengewone zwakte des herstellenden vereischten een lange, zorgzame verpleging. Te Picton was een marinehospitaal, en daarheen werd Patrick O'Niel vervoerd. Gelukkig bleef de « Zeelelie » nog langen tijd voor anker liggen op de reede van Picton, en de scheepsdokter kon zijn patient menigmaal bezoeken.

Op zekeren avond zaten beide voor het hospitaal naast elkander, en genoten het verrukkelijk uitzicht op de zeebocht met haar tallooze schepen en de blauwe bergen aan den gezicht-

einder. Zij keuvelden over allerlei onbeduidende dingen, tot het gesprek eene wending nam en op den Maorikrijg viel. Maanden waren sedert het uitbreken van den opstand heengevloden. De Engelschen hadden dezen willen dempen, maar het was hun niet gelukt; integendeel, meer dan eens waren zij door de inboorlingen bloedig geslagen. Men verwachtte meerdere oorlogsbodems met versche troepen uit Europa, want naar alle berekening zou de strijd nog lang kunnen duren.

« Binnen eenige maanden kunt gij u wreken, Mr. O'Niel, » zeide de arts. « Ik veronderstel namelijk, dat ge u bij de vrijwilligers zult aansluiten. »

« Tot heden heb ik nog niet het minste besluit genomen, dokter ! »

« Niet ? Ik meende toch, dat gij met de Maori een rekening te vereffenen hadt ? »

« God alleen weet, welk leed zij mij berokkenden. Zij hebben mijn huis verbrand, mijne vrouw vermoord en mijne kinderen of gedood, of gevangen genomen. Maar ik ben Katholiek, en toen ik laatst te biechten ging om God voor mijne wonderbare redding te danken, trof mij

diep de bede van het Onze Vader: « Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren. » Het is den volgeling van Christus onwaardig, een strijd uit persoonlijke wraak aan te gaan. »

« Wat zijt gij toch een streng zedenmeester! Reeds toen gij in ijlkoorts nederlaagt, verwonderden mij de woorden: « Bemint uwe vijanden! » die gij zeer dikwijls herhaald hebt. Maar sinds langen tijd heb ik u nog iets anders willen vragen. Gij spraakt ook van zekeren Mr. Flint, — verleden jaar reisde een rijk man van dien naam, die rentmeester in Ierland was, met ons naar Nieuw-Zeeland. »

« Kwam hij uit Killarney ? » vroeg Mr. O'Niel.

« Dat weet ik niet meer, maar 't is best mogelijk. »

« Was hij een lange, magere man, met spitsen neus en rooden baard ? »

« Ja, zoo zag hij er ten minste uit. »

« 't Is geene aangename verschijning. Ik verlang niet, hem een tweede maal te ontmoeten. »

« Hij heeft zich, naar ik vernam, in den om-

trek van Auckland gevestigd ; is het waar, dat die man u zoo slecht behandeld heeft ? »

« Ja, zeer slecht, later zal ik u dat alles vertellen. Het valt me zwaarder, hem te vergeven dan de Maori ! »

Er volgde een poos stilzwijgen. Toen hervatte men het gesprek over den Maorikrijg, doch de geneesheer kon den Ier niet overhalen, naar de wapens te grijpen.

« Ik houd den oorlog voor onrechtvaardig, » had Patrick gezegd. « De Maori zijn meerendeels smadelijk bedrogen en opgehitst, en bovendien strijden zij alleen ter verdediging van hun geboortegrond. Wanneer men mij echter wil aannemen om de gewonden te verplegen, dan ben ik aanstonds daartoe bereid. »

De geneesheer beloofde hem, met den kapitein te spreken ; deze gaf zijn toestemming, en Patrick O'Niel ging na zijne volkomen genezing aan boord der « Zeelelie », die weinig tijds later onder zeil ging en naar Auckland stevende.

IV.
DE DRIE BROEDERS.

REEDS te lang hebben wij de drie zonen van Patrick O'Niel uit het oog verloren. Wij zagen hen wegvluchten achter de hooge varens, toen hunne ouders door de Maori werden overvallen. De ongelukkige Mac Merson was doodelijk getroffen in de golven neergezonken; O'Niel had zijne kinderen juist toegeroepen, te vluchten, toen hij door een steenworp getroffen werd en neertuimelde. De knapen wachtten een poos op de komst van Mac Merson en hunne ouders, want door de heerschende duisternis konden zij niet zien, wat er op den anderen oever gebeurd was. Toen zij echter ook uit de tegenovergestelde richting de kreten der Maori vernamen, waren zij radeloos van angst. De kleine Willy barstte in tranen los en snikte: « Zij dooden vader en moeder ! »

« Stil ! » waarschuwde hem Johny, « gij zoudt ons verraden. Vader en moeder zullen wel ontvluchten ; Robert, hurk naast ons neder, — wat wilt ge toch met uw geweer? Vader doodschie-

ten in de duisternis ? Kom, volg me, wij moeten ons uit de voeten maken ; de Maori zullen ongetwijfeld deze plaats gaan doorzoeken. »

« Goed, doch waarheen ? » vroeg de oudere broeder.

« Wel, naar de kloof, waar den vorigen zomer de Kauridennen geveld werden. Vader wilde er ons immers ook heenbrengen ; daar zal hij met moeder en Mac Merson bij ons komen. Robert, gij zijt hier bekend en moet ons den weg wijzen. »

« Maar ik vind de kloof niet in dezen stikdonkeren nacht. »

« En toch moeten wij zoo gauw mogelijk weg van hier. Komt, volgt mij ! Geef me uw hand, Willy, en schrei niet meer. Wij zullen heel stil door het kreupelhout langs de beek sluipen en spoedig een eindweegs verder zijn. Wanneer wij den eersten berg achter den rug hebben, behoeven we geen Maori meer te vreezen. Ween toch toch zoo niet, Willy, bid liever dat we in veiligheid mogen geraken. »

« Ja, wij zullen bidden tot de lieve H. Maagd en onzen Bewaarengel, opdat zij ons en ook vader en moeder beschermen, » antwoordde de kleine, en droogde zijn tranen.

Toen de Maori op echt satanische wijze het struikgewas in brand staken, om de knapen dood of levend in handen te krijgen, hadden deze reeds het dichte woud bereikt en een aanzienlijken voorsprong op hunne vervolgers gekregen. Nauwelijks hoorden zij de vratige vlammen achter zich knetteren, of de drie broeders ijlden als opgejaagde hinden voort, en weldra hadden zij de bergkruin bereikt. Nog immer klonk het luid schallende krijgsgezang der Maori in hunne ooren, en de schrik sloeg hen om 't hart. Zoo snel de duisternis het gedoogde, vluchtten zij berg af, berg op, door struikgewas en woud. Toen de maan achter de wolken te voorschijn trad, zagen ze bij het bleeke schijnsel een steilen, kalen berg, dien zij wegens zijn zonderlingen vorm onmiddellijk herkenden.

« Wij zijn minstens drie uren van huis verwijderd, » zeide Robert. « Wij zullen hier wat uitrusten. Wanneer de dag aanbreekt, beklimmen wij de spits van den berg om den omtrek te overzien. Dan zal ik den verderen weg trachten uit te vinden. »

Op een dicht begroeid plekje legden zij zich neder; treurig en vermoeid als ze waren, sliepen

Zij bevestigden aan den wand der hut het Kruisbeeld, knielden neder en verrichtten hun avondgebed. (Bl. 61.)

de beide jongere broeders alras in, terwijl de oudste waakte.

Nauwelijks brak de dageraad aan, of Robert wekte zijne broeders uit hun korten, doch diepen slaap, en besteeg de rots. Hij keerde tot Johny en Willy terug met de goede tijding, dat zij binnen weinige uren, uiterlijk in den middag, het doel hunner vlucht zouden bereiken.

« Nu moedig voorwaarts, » zeide Johny; « misschien zijn vader en moeder met Mac Merson reeds daar, en wachten vol onrust onze komst af. »

De knapen begaven zich, in weerwil van den neerstroomenden regen, dadelijk op weg. Weliswaar bereikten zij de kloof niet tegen den middag, maar toen een fletse straal der ondergaande zon de donkere wolken doorboorde en de natte bladeren der woudreuzen een eigenaardigen glans verleende, slaakten zij een kreet van blijde verrassing: aan hunne voeten lag een liefelijk dal, door steile heuvelen ingesloten. Een heldere beek, van biezen en wilgenhout omzoomd, stuwde haar kabbelende golven door een schier ontoegankelijke kloof naar den Hokiangavloed. Door deze beek hadden de houthakkers de kost-

bare Kauristammen laten afdrijven. In het midden der ravijn lag eene onder groen en loof geheel verscholen hut, die den werklieden tot schuilplaats had gediend. Twee andere hutten, leunend tegen de berghelling, stonden in de nabijheid van het meer.

Met inspanning der laatste krachten bereikten de knapen de meest nabijgelegen hut. Hunne teleurstelllng, toen zij deze ledig vonden en ze geen spoor van hun ouders konden ontdekken, was onbeschrijfelijk. De kleine Willy weende. Zijn oudste broeder troostte hem zoo goed hij vermocht.

« Misschien hebben zij het blokhuis aan gene zijde van het meer, of, wat nog waarschijnlijker is, de geheel verscholen hut aan de beek opgezocht, » zeide hij; « morgen zullen wij hen wel vinden. »

Met deze hoop moesten zij zich tevreden stellen, want doodmoede, hongerig en doornat van den regen, waren zij niet in staat verder te gaan. Johny raapte wat rijshout bij elkander en legde een vuur aan; treurig zetten zich de drie broeders neder om hunne verstijfde ledematen te warmen en hunne kleederen te drogen. Wor-

tels van de eetbare varensplant, die op Nieuw-Zeeland veelvuldig in 't wilde groeit, stilden ras hun honger; eindelijk konden zij aan hun vermoeidheid niet langer weerstand bieden. Zij bevestigden aan den wand der hut het Kruisbeeld, dat Willy had meegenomen en gedurende al dien tijd in de hand had gehouden; eerbiedig knielden zij neder, vouwden de handen en verrichtten hun avondgebed. Toen legden zij zich op den grond ter ruste, en sluimerden weldra in onder de hoede hunner heilige engelen.

't Was reeds laat in den morgen toen zij ontwaakten. Een hevige storm deed de sparren schudden, en de neerkletterende regen sijpelde neder door menige opening van het ontredderde dak. Zoodra de hemel een beetje opklaarde, begaven zich de broeders naar het blokhuis op den anderen oever; ook hier vonden zij hunne ouders niet. Toen daalden zij in de kloof en zochten, den loop der beek volgend en somwijlen het water doorwadend, de hut der houthakkers; helaas, wederom te vergeefs. Thans waren de kinderen moedeloos; nauwelijks gelukte het Robert, de beide jongere broeders te troosten, want het denkbeeld, dat

vader en moeder spoedig zouden komen, scheen hun hoogst onwaarschijnlijk toe.

« Neen, de Maori hebben hen gedood ! » jammerden beide, en Robert zelf kon zijn tranen niet weerhouden.

Wat te doen ? Men besloot, voorloopig hier te blijven. Zij richtten de hut in, zoo goed het ging, en arbeidende vergaten zij een weinig hun leed en kommer. In de uren, dat het niet regende, gaarden zij eetbare wortelen der varens, in 't wild groeiende taroknollen en pataten bijeen. De beek, zooals de meeste wateren in Nieuw-Zeeland, was zeer vischrijk; het gelukte Johny weldra eenige visschen te vangen. Zoo vlood de eene dag heen na den anderen. De ouders kwamen niet; maar ook geen Maori vertoonde zich in de afgelegen hut. Toen eindelijk de regentijd voorbij was, verhuisden zij naar het blokhuis bij 't meer, en besloten na lang beraad, dat een van hen naar Papakana zou gaan, om bij Pater Servant inlichtingen te vragen omtrent het lot hunner lieve ouders.

V.

ONVERHOOPTE TIJDING.

HET was in 1860 op het einde van den zomer, toen de « Zeelelie » op de reede van Auckland het anker uitwierp. De opstand der Maori was nog niet gedempt. Integendeel, het eerste opperhoofd van 't eiland, Wiremu-Kingi, die kortweg « Maori koning » genoemd werd, had zich aan de spits der beweging gesteld. Door een tusschenpersoon, met name Thomson, had hij aan den Engelschen gouverneur een formeele oorlogsverklaring gezonden, waarin de Europeesche regeering menig bitter verwijt naar 't hoofd geslingerd werd.

Iederen dag verwachtte men, dat de Maori Auckland zouden bestormen. Ongeveer 7,000 strijdbare mannen der Zuidelijke stammen hadden zich bij Wiremu-Kingi aangesloten, en ook onder de Noordelijke stammen, die tot heden rustig bleven, broeide verraad. Zooals licht te begrijpen valt, greep angst de bewoners van Auckland aan, en reeds riep men luide om een vredesverdrag, openlijk erkennende dat de in-

boorlingen onrechtvaardig behandeld waren. Doch gouverneur Brown wilde van geen vrede hooren; gebeurde er wat wilde, het oproer moest eerst gedempt en aan den roem der Engelsche wapenen een nieuwen lauwer toegevoegd worden, alvorens met de brandstichters te onderhandelen. Van alle zijden daagden versterkingstroepen op, ja, zelfs eenige afdeelingen, die in den Krimoorlog gestreden hadden, werden weder opgeroepen. Langzamerhand groeide het getal der Engelsche soldaten aan tot tienduizend. Doch de Maori, bekend met de verborgenste schuilhoeken van hun bergachtig land, lokten den vijand in verraderlijke moerassige vlakten, ontweken een aanval in het open veld, en sabelden de op verkenning uitgezonden troepen in bergengten en rotskloven neer, om even vlug te verdwijnen in kreupelhout of varensboschjes.

Op zekeren morgen stond Patrick O'Niel op het dek van 't oorlogschip, en staarde met droomerigen blik naar de groene bosschen en torenhooge blauwe bergen, waarachter de Hokiangavloed als een reusachtige slang voortkronkelde. Ach, eenmaal stond daar ginds zijne hut; hoe gelukkig leefde hij daar nog voor weinige maan-

den met de zijnen. En nu? Wat was er geworden van zijne dierbaren ? Waren zij dood of hadden de Maori hen in slavenboeien geklonken ?

De Ier had niet bemerkt, hoe intusschen een boot van de zijde der stad pijlsnel over de wateren naar het schip toeschoot; hij schrikte op uit zijn droomen, toen hem plotseling een ruwe matrozenstem toeriep : « Boot ahio ! »

De boot heesch eene vlag in top; onmiddellijk liet de luitenant der « Zeelelie » het signaal geven, dat men het vaartuig had bespeurd. Weldra verscheen de bevelvoerende kapitein op het dek, om in eigen persoon den gouverneur te ontvangen; want dat het een bezoek van den stadsgouverneur gold, had men alreeds aan de kleuren der vlag bemerkt. Behalve eenige soldaten stegen tegelijk met Brown twee geboeide Maori-opperhoofden aan boord. Bij den eersten oogopslag herkende de Ier in een der beiden Te-Waturu, zijn gast op den noodlottigen avond, welke hem gade en kinderen zag ontrooven. Een kreet van verrassing ontsnapte onwillekeurig aan zijne lippen : de Maori zag even omhoog, een vluchtige schrik stond op zijn gelaatstrekken te lezen. Doch een oogwenk slechts en hij stond

in even fiere houding als zooeven voor den gouverneur en den scheepsbevelhebber.

« Gij brengt ons krijgsgevangenen, heer gouverneur ? » vroeg de kapitein na een eerste begroeting.

« Krijgsgevangenen ? — nu, ge moet hen tenminste als zoodanig behandelen. Eigenlijk voeren wij hen mede als gijzelaars, die argeloos in onze netten liepen. »

« 't Zijn toch niet de beide opperhoofden, die, voorzien van een vrijgeleide, naar Auckland kwamen ? »

« Juist. — Hebt gij daartegen iets in te brengen, kapitein, wanneer ik, de gouverneur, het goedvind hen in boeien te slaan ? 't Is waarlijk reeds meer dan genoeg dat wij deze brandstichters niet als honden neerschieten, gelijk ze het verdienen. »

De eerlijke zeeman trok somber de wenkbrauwen saam en sprak :

« De verantwoording dezer daad moet ik aan u zelven overlaten, heer gouverneur. Het staat niet aan mij daarover een vonnis te strijken ; maar het doet me waarlijk leed, deze beide mannen als gevangenen te moeten behandelen. »

Dit antwoord, dat aan duidelijkheid niets te wenschen overliet, ontstemde Mr Brown niet weinig. Daarom ook wees hij de uitnoodiging van den kapitein, om met dezen in de kajuit een kleine verversching te gebruiken, van de hand, en gaf bevel, onmiddellijk naar de stad terug te roeien.

Nauwelijks was de boot uit het gezicht verdwenen, of de kapitein trad op zijn beide gevangenen toe en vroeg :

« Verstaat een uwer Engelsch ? »

« Te-Waturu heeft de woorden begrepen, welke de gezagvoerder van dit schip tot den man gesproken heeft, die ons trouweloos behandelde, » gaf de wilde ten bescheid.

« Welnu, dan hebt ge ook verstaan, dat ik, en ieder eerlijke Engelschman met mij deze list, of, om het geschikte woord te gebruiken, deze schandelijke woordbreuk veroordeel, — zeg dit ook aan uw makker ! Oogenblikkelijk zal ik u uit uwe boeien ontslaan, zoo gij me uw eerewoord geeft, het schip niet te verlaten. »

« Meent de bevelhebber van dit vaartuig, dat wij ons woord zullen houden, nadat de Pakeha het zijne gebroken heeft ? »

« Te duivekater, — moet die lompe heiden ons Christenen zoo bespotten? — Ja, ik geloof, dat gij uw woord zult gestand doen zooals ieder eerlijk man, en daarom, matrozen, ontslaat hen uit hunne kluisters ! »

Aan dit bevel werd onmiddellijk gehoorzaamd. Te-Waturu stak den kapitein zijn hand toe en zeide :

« De Maori zullen den Pakehas toonen, dat men niet te vergeefs op hun woord vertrouwt; want nu beloof ik plechtig, niet te ontvluchten. »

De kapitein begaf zich hierop in zijne kajuit, nadat hij den kwartiermeester eenige wenken had gegeven omtrent de behandeling der gevangenen. Daarop ontbood hij Patrick O'Niel bij zich, en gelastte hem, de Maori van spijs en drank te voorzien. Want onze landverhuizer nam aan boord het ambt van oppasser waar, vermits de weinige gewonden, die tot op dit oogenblik verpleging noodig hadden, hem veel tijd overlieten.

« Gaarne zal ik aan uw verzoek voldoen, » antwoordde Patrick, « maar eerst wil ik een der Maori-opperhoofden een gewichtige vraag stellen. Hij alleen weet, hoe tegen het einde van

Februari de wilden mijn have en goed in brand staken en mijn gezin uit elkander dreven. Deze man kan mij wellicht nadere inlichtingen omtrent vrouw en kinderen verstrekken. — Gij zijt immers Te-Waturu, die eenmaal als gast mijn woning binnentradt ? »

« Juist, Pakeha, ik ben het, — die u waarschuwde voor een nabijzijnde overrompeling. »

« Helaas, — het was te laat. Slechts eenige oogenblikken nadat gij ons verlaten hadt, verrasten ons de brandstichters. En het waren uwe troepen, Maori ! »

« Ja, — het waren de mijne, » zeide Te-Waturu kalm en richtte een vorschenden blik op den Ier. Hij zag, hoe Patrick O'Niel de wenkbrauwen fronste, hoe hem het bloed naar 't hoofd steeg, en zijn toorn zich in bittere woorden wilde luchten. De matrozen verdrongen zich om de drie mannen, en hun dreigende gebaren zeiden genoeg, dat ze het met hun makker eens waren.

« Deze is dus ook een der laffe brandstichters! » bromde een oude zeerob, en een andere pikbroek voegde er bij : « Wij moeten die kerels eenvoudig aan de groote ra knoopen. »

Te-Waturu echter vertrok geen spier van zijn gelaat ; onafgebroken hield hij zijne blikken op den Ier gevestigd, die inwendig met zijn gevoelens van wraaklust worstelde, en herhaalde op schamperen toon :

« Het waren *mijne* troepen.... Bemin thans uw vijand ! »

Deze woorden, met spottende stem uitgesproken, deden de woede der matrozen ten top stijgen. Ja, zij waren ongetwijfeld tot handtastelijkheden overgegaan, hadde de Ier hun toorn niet gestild en gezegd

« Ik dank u, Te-Waturu, dat ge mij herinnert aan mijn plicht als Christen. « Bemint uwe vijanden, » gebood de Heer. Reeds eenmaal viel dat gebod mij zwaar, misschien moeilijker dan heden ; maar de gedachte aan Hem, die aan 't kruishout zijn moordenaars vergiffenis schonk, ja, voor hen bad, bant alle gevoel van wraak uit mijn hart, en op mijne beurt vergeef ik u gaarne. »

Verwonderd zagen de matrozen elkander aan bij het vernemen dier edele woorden ; de Maori echter, die een geheel andere, bitse taal verwacht had, wist aanvankelijk niet wat te ant-

woorden. Een oogenblik weifelde hij, toen greep hij de hand des landverhuizers en sprak terwijl zijne oogen van bewondering schitterden :

« Pakeha, vergeef me ! — Wanneer alle blanken waren gelijk gij, dan zouden Maori en Pakeha's in vrede kunnen leven, en ons land zou uw land en uw geloof ons geloof worden ! — Maar geef nu acht op mijne woorden. Wel is waar hebben mijne troepen uw huis in asch gelegd ; doch het geschiedde tegen mijn uitdrukkelijken wil. En al was het te laat om uw have, ik kwam toch nog tijdig genoeg om uwe gade te redden. »

« Is mijne vrouw, mijne Marie nog in leven ? Waar is ze ? waar zijn mijne kinderen ? »

« Uwe vrouw bevindt zich in mijne woning ; niet het minste leed zal haar worden aangedaan. Wat echter van uwe kinderen werd — ik weet het niet. » En Te-Waturu verhaalde, hoe hij de vrouw van den landverhuizer in het hachelijkste gevaar aan de woede en verbittering der wilden had onttrokken, en hoe de Maori lang tevergeefs jacht hadden gemaakt op de kinderen. « Zij zijn òf omgekomen, òf bij een blanke gevlucht, » — dus besloot hij.

« Dood, dood, jammerde de arme Patrick, — door de vlammen verkoold, of in de bosschen langzaam den hongerdood gestorven, — de lieve, kleine Willy, de goede, onschuldige Johny en de brave, vlijtige Robert ! » Bittere tranen rolden over zijn wangen.

De omstanders eerbiedigden de smart van den zwaar beproefden man en trokken zich stilzwijgend terug. Twee officieren en de scheepsdokter, die op eenigen afstand getuigen waren van het gesprek, naderden na een poos den Ier, en troostten hem met vriendelijke, deelnemende woorden. Patrick wilde den kapitein verlof vragen om dadelijk Te-Waturu's stam op te zoeken en zijn gade terug te eischen. Maar allen rieden hem dit even gewaagde als doellooze plan af. Zelfs Te-Waturu zeide :

« Hoe wilt ge den weg vinden tot mijn volk? Weet ge wel, dat bosschen en moerassen, bergen en dalen u aanhoudend den tocht belemmeren en mijne woning meer dan vijf dagreizen ver ligt ? Ik wed dat ge u geen drie uren van Auckland kunt verwijderen, zonder in de handen der krijgers van Wiremu-Kingi te vallen en door hen verslagen of gevangen genomen te worden.

Alleen indien ik u mag vergezellen, wil ik er met mijn leven borg voor staan, u en uwe echtgenoote ongedeerd naar Auckland te geleiden.»

« Nooit zal de gouverneur dat toestaan, » merkte de scheepsdokter op. « Gij moet dus geduld hebben, tot vreedzamer tijden aanbreken, of althans tot een nieuwe gouverneur wordt aangesteld, — en dat laatste kan heel gauw gebeuren. Verheug u intusschen, Mr O'Niel, dat uw gade nog leeft, en, gelijk Te-Waturu zegt, in veiligheid is. Wie weet of ge binnenkort ook niet het bericht ontvangt, dat uwe kinderen behouden zijn ? »

Op dit oogenblik meldde een wachthebbende matroos, dat men in 't Noordwesten dikke rookzuilen zag opstijgen.

« Wanneer mij niet alle schijn bedriegt, » zeide een officier, den scheepskijker aan zijne oogen brengend, dan is het Mr Flints pachthoeve, die daar ginds in vlammen opgaat. Men heeft hem sedert weken gewaarschuwd en aangemaand, naar Auckland te vluchten, gelijk de andere farmers uit den omtrek ; maar hij wilde zijne bezitting niet prijsgeven aan de roofzucht der Maori. »

« Mr Flint ? » vroeg de Ier ontsteld — « toch niet de rentmeester van Killarney ? »

« Ja, hij zal dezelfde wezen waarover wij laatst een gesprek voerden, » antwoordde de scheepsdokter. « De man boet thans zijne misdaden duur, misschien verschijnt hij op dit oogenblik reeds voor zijn eeuwigen Rechter, die hem strenge rekenschap zal vragen. »

« Dan moge God hem genadig zijn, » fluisterde Patrick O'Niel, en zijn ernstige blikken zochten de plaats, waar de hemel een roode tint vertoonde en walmende wolken omhoog warrelden.

VI.
DE MOEDER.

VIER dagen na de zooeven verhaalde gebeurtenissen, welke op het dek der « Zeelelie », in de baai van Auckland, werden afgespeeld, stonden de zonen van Patrick O'Niel bij elkander op een berghelling. Robert was reisvaardig, want hij als oudste wilde den moeilijken tocht naar Papakana ondernemen.

« Verder dan hier moogt ge me niet vergezellen, » zeide hij tot zijn broeders. « Keert nu terug en verbergt u in de hut aan de beek, of beter nog in het hol, dat wij kort geleden ontdekt hebben. Ofschoon de Maori ons tot heden met rust lieten, zijn we geen enkelen dag veilig. Binnen vijf of zes dagen kom ik zeker terug, en dan breng ik goede tijding mede. »

« Wees onbezorgd over ons, Robert » antwoordde Johny; « Willy en ik zullen heel voorzichtig zijn. Maar wees ook gij op uwe hoede. Kijk goed uit uw oogen, en wanneer de Maori in uw nabijheid komen, duik dan vlug weg in de varens en blijf liggen tot zij weg zijn. Maar

gebruik in Gods naam uw geweer niet, — dan zijt ge verloren! »

« Ik beloof het u, Johny. En nu, vaarwel! Schrei niet, Willy, ik kom immers spoedig terug. Bid maar eens goed tot mijn engelbewaarder, dat hij me veilig geleide. »

De broeders reikten elkander de hand. Vastberaden wierp Robert nu zijn geweer over den schouder en schreed dalwaarts. Johny en Willy staarden hem na tot hij zich aan den zoom van een kreupelboschje nog een laatste maal omkeerde, met de hand groette — en verdween. Ook zij wuifden hem even met hunne petten toe en sloegen bedroefd den weg in naar het dal der Kauridennen.

Robert stapte intusschen moedig voort. Ongeveer twee of drie uren had hij afgelegd en niets ongewoons was hem wedervaren; op eenmaal meende hij voetsporen te zien. Na een nauwkeuriger toezien ontdekte hij inderdaad een weinig verder afdrukken van naakte voeten in den vochtigen bodem. En zie, — aan een doornigen kaktusstruik hing een stukje katoen. Robert bukte zich en bezag het lapje stof aandachtig, — onstuimig klopte zijn hart. Op den

dag der overrompeling had zijne moeder een kleed gedragen van dezelfde kleur. Met bevende hand maakte hij het stukje katoen los uit de doornen; het was niet vochtig van den nachtdauw, en daaruit maakte Robert op, dat het eerst heden hier was blijven hangen. Zou zijne moeder dan nog in leven, en reeds zoo dicht nabij hem zijn? Als een bliksemstraal schoot deze gedachte door zijn geest. Doch ras volgde de twijfel: hoe vele vrouwen konden niet hetzelfde kleed dragen? Niettemin, dit stukje katoen was voor hem eene herinnering aan zijne lieve moeder, en hij verborg het dan ook als een kostbaar kleinood in zijn borstzak. Nog opmerkzamer en met meerdere hoop bezield, zette hij zijn weg voort.

De knaap had thans een lagen heuvel bestegen, en, in 't kreupelhout verborgen, zag hij neder in een open dal. Zijn scherp luisterend oor onderscheidde menschenstemmen, en weldra herkende hij een Maori-vrouw en eenige kinderen. Deze waren vier of vijf-honderd schreden van hem verwijderd en waren bezig met het rooien van taro knollen of iets dergelijks. Aan den zoom van een naburig boschje kringelden de

lichte rookwolkjes van een vuur omhoog; half door het loof der struiken overschaduwd stond eene gestalte daarnaast. Deze was niet gekleed in de gewone dracht der Maori, voor zoover de knaap dit althans onderscheiden kon.

Ofschoon Robert zich de belofte herinnerde, Johny gegeven, om de ontmoeting met de Maori te vermijden, nu verloor hij alle zelfbeheersching door de gedachte, dat zijn moeder in de nabijheid was. Fluks klauterde hij in een boom, en ontdekte tot zijn groote vreugde, dat de met varens begroeide vlakte zich uitstrekte tot op korten afstand van het vuur. Hij kroop langzaam en omzichtig voort, en spoedig was hij de plek genaderd. Toch belemmerden de twijgen van jong rijshout hem een groot gedeelte van het uitzicht. Het verward geluid van menschelijke stemmen drong in zijn ooren. Eensklaps voer een rilling door al zijne ledematen, — hij hoorde de stem zijner moeder. O, onder duizenden zou hij haar herkend hebben, ofschoon zij de taal der Maori sprak. Een poos verliep alvorens zijn heftig bruischend bloed weer tot bedaren kwam, en hij tot kalm overleg in staat was. Robert beschouwde het later als een bij-

zondere hulp van zijn bewaarengel, dat hij zich niet in zijne opgewondenheid door een luiden vreugdekreet of een onvoorzichtige beweging verraden had. Met onbegrijpelijke vreugde en smart tevens blikte de knaap naar de plek bij het vuur. Daar trad zijne moeder vooruit; ja, zij was het, maar zoo bleek en uitgeteerd, dat hij haar bijna niet meer kon herkennen. Doch twijfel was onmogelijk; kleeding, stem, gebaren zeiden hem, dat hij zich niet vergiste. Wat te doen? Geen vijftig schreden hielden moeder en kind verwijderd, en toch durfde de arme knaap haar niet in de armen vliegen. Hij moest geduldig wachten, tot een gunstig toeval hem zou vergunnen, zijne moeder te naderen. Langzaam vloden de oogenblikken heen. De zon wierp hare stralen reeds loodrecht naar beneden, en de Maori maakten aanstalten om het vuur te verlaten. Voorop gingen de kinderen, dan volgden de vrouwen, korven vol taro-knollen dragend; twee Maorikrijgers, beide met geweren gewapend, sloten den trein. Een dier wilden was blijkbaar een aanzienlijk opperhoofd. Roberts moeder ging in 't midden der vrouwen, en droeg evenals deze een korf op haar hoofd.

Ach, het deed den armen knaap bitter leed, dat hij zijne moeder moest zien heengaan, zonder haar een teeken te mogen geven, dat hij, haar Robert, in de nabijheid was. Natuurlijk volgde hij de groep van verre en zorgde er wel voor, zijne moeder niet uit het oog te verliezen.

Aan gene zijde van het dal moest weder een heuvel beklommen worden. Toen Robert vlug als immer den top had bereikt, zag hij eenige Maori-hutten half verscholen onder boomen op een steil afhangenden heuvel liggen. Beneden, in de breede kloof, bruischte de Hokianga-vloed. Nog even zag de knaap, hoe zijn moeder met de Maori een brug overschreed, een steilen berg beklom, en na een kwartier uurs in de hutten verdween. Uren achter elkander lag Robert in het struikgewas, en hield den blik op het Maori-dorpje gericht; maar hoe vurig hij 't ook gewenscht had, zijne moeder vertoonde zich niet weder. Wel kwamen bij het vallen van den avond eenige vrouwen water scheppen aan den stroom, doch zijn moeder verliet de hut niet meer. Behoedzaam sloop Robert rondom het Maori dorpje, en dacht, en peinsde, maar slaagde niet in het beramen van eenig plan.

« Was Johny maar hier, » mompelde hij; « die weet overal raad op. »

Ternauwernood had hij die woorden uitgesproken, of reeds stond het besluit bij hem vast, naar de kloof der Kauridennen terug te keeren om Johny te halen.

« De tocht eischt nauwelijks vier uren, » zeide hij bij zich zelven, « en wanneer de zon is ondergegaan, zal de maan met haar vriendelijk schijnsel mijn weg verlichten; vóór de morgen daagt ben ik misschien met Johny weder hier ter plaatse. »

Gezegd, gedaan! De gedachte aan de spoedige redding zijner moeder schonk hem vleugelen; nog vóór middernacht bereikte hij de hut zijner broeders.

Met de woorden: « Moeder, moeder! » stormde hij naar binnen. Hij wekte zijn broeders en vertelde hun zijn wedervaren. Deze weenden en lachten tegelijk. Eindelijk zette men zich neder en beraadslaagde. Weldra was men het met Robert eens, nog vóór het aanbreken van den dag naar het kamp der Maori terug te keeren. Omtrent middernacht wilden Robert en Johny opbreken, doch Willy was door niets ter wereld te bewegen thuis te blijven.

« Gij wilt moeder gaan redden, » snikte hij, « en ik zou daar niet bij mogen wezen ? Neem mij mede, neem mij mede ! Ik zal heel gehoorzaam zijn en u zeker niet door eene onvoorzichtigheid verraden. »

« Welnu, Willy, het zij zoo ! »

« Dank, goede Johny, dank, lieve Robert ! Gij zult zien, dat ik alles zal doen, wat ge van mij verlangt. — O moeder, nu komen we alle drie om u te verlossen ! »

VII.
IN HET KAMP DER MAORI.

SEDERT hare gevangenneming had de echtgenoote van Patrick O'Niel vele uren gesleten in bitterheid en kommer. Haar oog glansde dof, en heur wangen waren ingevallen. Weliswaar werd zij niet door de Maori mishandeld, wijl ze onder de bescherming van den gevreesden Te-Waturu stond. Maar het leven der Maori-vrouwen in 't algemeen was hard; zij moesten allen zwaren arbeid verrichten, terwijl de mannen ter jacht, op de vischvangst of ten oorlog gingen. Aan het afschuwelijke voedsel der wilden kon zich de arme vrouw niet gewennen. Doch meer dan elk lichamelijk lijden drukte haar de angstige onzekerheid omtrent het lot van hare kinderen en van haar echtgenoot. Had zij slechts kunnen vermoeden, dat op nauwelijks vier uren afstand hare kinderen in veiligheid verbleven, gewis zou haar bitter lot meer dragelijk geworden zijn.

Sinds eenigen tijd had de gevangene zich de taal der Maori in zooverre eigen gemaakt, dat zij zich met de vrouw en kinderen van Te-Wa-

turu onderhouden kon. Des avonds, rondom het haardvuur gezeten, vertelde zij den kleinen met eenvoudige woorden van 't Kindje JEZUS en zijne heilige Moeder. Zoo vond de arme vrouw nog eenige troostvolle afleiding in haar bittere gevangenschap.

***

Het plan, door Johny beraamd en door Robert goed gevonden, was niet gemakkelijk uitvoerbaar; bovendien wemelde het in 't dorpje van krijgers, toen de drie broeders bij het eerste licht van den dageraad den heuvel bereikt hadden.

« Zij schijnen een groot feest te gaan vieren, » meende Johny. « Wij moeten ons goed schuilhouden, en wachten tot de duisternis van den nacht weder invalt. Dan vinden wij misschien eene goede gelegenheid. »

Den avond te voren waren drie opperhoofden met hunne vrouwen en krijgers in het dorp aangekomen. Te-Waturu zou namelijk, volgens afspraak, heden avond van zijn tocht naar Auckland terugkeeren, en nu wilde men hem op deze plek gezamenlijk opwachten, om te hooren welke tijding hij van het oorlogsveld medebracht.

Whaka, Te-Waturu's vrouw, had de handen vol werk, en vrouw O'Niel moest haar behulpzaam zijn. Er werden varkens en honden geslacht en gebraden ; Whaka trok een feestkleed aan, smukte het kroezige haar met de veeren van een zeemeeuw, hing om haar hals kostbare parelsnoeren, en wierp een kunstig uit hennep gevlochten mantel om haar schouders. Want zij wilde in kleederpracht niet onderdoen voor de andere vrouwen der opperhoofden.

Bij het vallen van den avond begon het eigenlijke feestmaal. Ofschoon neergedoken in de varens, konden de knapen alles wat er gebeurde gemakkelijk gadeslaan. Zij zagen het vuur, waarop de varkens en de honden gebraden werden, de Maori-vrouwen in hare even zeldzame als ongewone dracht, de wilde krijgers, die kringsgewijze om het vuur lagen neergehurkt, en — groote God ! — ook een bleeke vrouw, die telkens de drinkschalen vulde, welke de krijgers haar teruggaven.

« Moeder ! » fluisterden de kinderen tot elkander.

Weldra ging het luidruchtig toe in het kamp. Indien onze knapen de taal der Maori verstaan

hadden, zouden zij ongetwijfeld angstig zijn geworden bij de volgende toespraak, welke het oudste opperhoofd Te-Noki hield :

« Whaka, echtgenoote van Te-Waturu, het dappere opperhoofd, gij zijt eene goede huisvrouw en weet de spijzen wel toe te bereiden. Maar het fijnste hebt gij nog niet opgedischt. Ik heb laatst het vleesch van een Pakeha gegeten, dien wij gedood hadden, — het smaakte zeer goed. En toen heb ik gezworen, voortaan alle blanken te beschouwen als dieren des velds en vogelen des hemels. Want onze god, Maui, heeft dit eiland voor zijne kinderen, de Maori, uit den grooten zoutvloed opgevischt. Mijne vaderen hebben 't mij verhaald. Op zekeren dag stegen de vijf broeders van Maui in een boot, om te visschen, en Maui wilde hen vergezellen. Maar zij lieten hem niet in het vaartuig, want zij waren bevreesd voor hem, daar hij een toovenaar was. Als zij een weinig later het schietlood hadden uitgeworpen, kwam Maui toch in de gedaante van een kleinen vogel tot hen gevlogen. Hij bezat een kostbaren angel, dien hij uit de kinnebakken van zijn grootvader had vervaardigd. De broeders echter gaven hem geen lok-

aas. Toen sloeg hij zich op den neus, dat het bloed rijkelijk vloeide ; dit vermengde hij met was en gebruikte het als lokaas. Nauwelijks had hij den angel uitgeworpen of hij kreeg beet, en de dobber werd met zulke kracht naar beneden getrokken, dat de broeders, bevreesd voor het kantelen der boot, uitriepen : « Maui, laat los ! » Hij antwoordde : « Wat Maui vast heeft, laat hij nooit los ! » Met inspanning van alle krachten trok hij toen dit ons land uit de diepte omhoog. En toen strandde de boot, en nog heden draagt de berg Kaurangi bij Waipiri haar op zijn kruin ; aan den voet van dezen berg ligt ook Maui begraven. Maui's spreuk hebben onze vaderen tot de hunne gemaakt : « Wat Maui vast heeft, laat hij nooit meer los ! » Er leefden ook op het eiland reusachtige Moa-vogels, wier pooten zoo lang waren als die van een volwassen man, en die met één houw van hun snavel elken krijger den schedel konden verpletteren ; ofschoon zij geen vleugelen hadden gelijk onze Kirvi en zij dus niet bij machte waren te vliegen, konden zij sneller loopen dan de wind. Deze Moa nu betwistten het door Maui uit de zee opgevischte eiland aan de Maori ; maar onze

voorouders zeiden : « Wat Maui vast heeft, laat hij nooit los ! » en zij streden met de leelijke vogels en versloegen en verslonden hen. Heden vindt men nog in de vlakte Waipiri geheele beenderenheuvels, afkomstig van de gedoode Moa: Had Te-Noki toen maar geleefd, om met zijn vaderen te mogen feestvieren en strijden ! Tegenwoordig is geen enkele Moavogel meer in het geheele land ! — Later echter kwamen de Pakehas op groote, houten zeemeeuwen over den wijden watervloed en wilden den grond van Maui veroveren. Weet gij wat onze vaderen deden ? Zij grepen naar de Patu-Patu en Mere-Mere (geweren uit kostbare steenen vervaardigd) en verbrijzelden de schedels der vreemdelingen. De zeebocht, waarin de Pakehas verslagen werden, noemen zij heden nog de « Moordenaarsbaai » (1). Hadden onze vaderen maar altijd zoo gehandeld! Maar de Yes-Yes (Engelschen) en de Oui-Oui (Franschen) hadden steeds honigzoete woorden in hun mond ; zij spraken immer van liefde - liefde en vrede - vrede en broeder - broeder, en toen de Maori in dit

1. Dit gebeurde den 18^{en} December 1642, toen de Hollander Tasman zich op Nieuw-Zeeland wilde vestigen.

verleidelijk lokaas hapten, werd hun de vaderlandsche grond stuk voor stuk weggekaapt. En nu zijn de blanken daar met hun groote dondergeweren en willen ons allen verdelgen. Maar onze koning Wiremu-Kingi zegt : « Wat Maui vast heeft, laat hij nooit los. » En wanneer nu Te-Waturu terugkeert van het groote leger der Pakehas en hij zich heeft laten verlokken tot een vredesverdrag, en hij ook ons daartoe wil overhalen, dan zeg ik, Te-Noki : « Wat de Maori vast heeft, laat hij nooit los » — geen voet gronds zullen zij verkrijgen zonder dat hij eerst gedrenkt is met hun bloed ! En wat zegt gij, mijne broeders ? »

« Wat Maui vast heeft, laat hij nooit los ! » brulde de woeste bende, en in de verte weergalmden de bosschen van het onstuimig geschreeuw.

« Te-Noki, mijn broeder, gij hebt wijze woorden gesproken, » ving thans het tweede opperhoofd, Te-Nere, aan, « Luister nu ook naar hetgeen ik op mijne beurt u zeggen zal over de geesten, welke mij in een droom verschenen zijn. Het was mij, alsof ik me dicht bij het doodenhol Reinga bevond, waar de hooge Pohutu-

boom zich verheft, wiens diep afhangende takken de geesten tot ladder gebruiken om het onderaardsche doodenpad Rerengawairu te beklimmen, dat naar de zee leidt. Ik zag, hoe de schimmen in de boot gingen zitten en naar het land Hawaiki, de « Wieg des Volks » roeiden. Onophoudelijk gleden zwarte schaduwen onder het somber wulfsel der poort, en altoos nieuwe scharen fladderden op logge vlerken langs de toppen der boomen; want het was ten tijde van den grooten veldslag in het land Taranaki. En de dooden toonden mij hunne wonden, welke hun in den strijd tegen de Pakehas waren toegebracht, en met gillende stem riepen ze mij toe: « Wraak, wraak, wraak ! » Ik wilde hunne hand grijpen, maar bemerkte met schrik, dat ik met de armen in de ijle lucht sloeg, — ik ontwaakte. Toch klonk het nog immer in mijne ooren: « Wraak ! » Dat woord heeft een zoeten klank voor mij, en ik heb gezworen, wraak te nemen, bloedige wraak, en niet te rusten, aleer ik den geesten de tijding mag brengen, dat zij gewroken zijn. Te-Nere heeft gesproken. »

Opnieuw weergalmden luide bijvalskreten door de avondlucht. De halfdronken krijgers

zwaaiden woest hunne geweren en brulden: « Wraak op de Pakehas! » en gillend herhaalden de vrouwen: « Wraak op de Pakehas! »

Vrouw O'Niel sidderde, — en niet zonder reden. Zelfs een krijgsman zou gebeefd hebben bij den aanblik dier bloedgierige wilden.

De nacht had intusschen zijn vale wieken over het aardrijk uitgeslagen, en de roode weerschijn der flikkerende vlammen wierp een grillig licht over de woest ronddansende gestalten.

Heimelijk vouwde de echtgenoote van Patrick O'Niel de handen saam en stamelde een vurig gebed, door God alleen gehoord.

VIII.
HET OFFER.

HET derde opperhoofd, Te-Urewa, wilde juist zijn redevoering beginnen, toen een luid geschreeuw van den overkant hem deed opschrikken. Luttel tijds daarna stormde een bende Maori-krijgers, een geboeiden blanke in hun midden voerend, het bosch uit en op de makkers toe. De gevangene was een magere, roodharige man, wiens verwrongen trekken en verwarde blik doodsangst verrieden. Vrouw O'Niel herkende den ongelukkige terstond, ondanks de vele jaren, sedert zij hem niet meer gezien had; want het beeld van den wreeden, meedoogenloozen rentmeester, die haar en haar huisgezin eenmaal zoo nameloos diep ongelukkig had gemaakt, stond onuitwischbaar in haar geheugen geprent.

« Rechtvaardige Hemel! » fluisterde zij, door dit onverwachte wederzien tot in het diepste harer ziel getroffen, « hoe wonderbaar zijn uwe wegen! — Mr Flint! »

« Te-Loro en zijne krijgers! » riepen de wil-

den. « Doch waar bleven Te-Waturu en Te-Muna ? »

« Te-Loro is hongerig en dorstig, moede en treurig, » antwoordde het opperhoofd. « Hij is van de Haurakibaai, waar de groote schepen der Pakehas op den zoutvloed dobberen, naar hier teruggekeerd en heeft zijne broeders eerst beneden aan den Hokianga gezocht, tot hun krijgsliederen hem den weg wezen naar dit kamp. Hoe zal hij over zijn diepe smart kunnen spreken, wanneer hij zich eerst niet gesterkt heeft door spijs en drank ? »

Whaka, Te-Waturu's vrouw, stond op, voorzag het nieuw aangekomen opperhoofd en zijne gezellen van vleesch, en reikte hun gevulde drinkschalen over. Terwijl de Maori aten en dronken, wierp men ook den gevangene een been toe, dat deze met hongerige blikken aangreep en gretig afknaagde. Na weinige oogenblikken gaf Te-Loro den ledigen beker terug en zeide :

« Whaka, ik breng u het gevest, dat uw echtgenoot Te-Waturu zoo kunstig sneed. Maar hem zelven breng ik niet terug, evenmin als den dapperen Te-Muna. »

Luid gejammer steeg uit den kring der vrouwen omhoog.

« Zijn zij naar de onderwereld afgedaald ? » vroeg Te-Nere.

« Neen, maar de aanvoerder der Pakehas heeft hen listig geboeid, en houdt hen thans op een zijner groote vaartuigen gevangen. Luister ! Wij bevonden ons niet verre van de Haurakibaai, waar de Pakehas hun grootste dorp, dat zij Auckland noemen, gebouwd en met wallen versterkt hebben. Te-Waturu wenschte met den grooten hoofdman der Pakehas te onderhandelen; gij allen toch weet dat hij ons immer aanried, vrede te sluiten. De aanvoerder beloofde hem en den zijnen vrijgeleide, zooals ook wij plegen te doen wanneer twee stammen in onmin met elkander leven en een verdrag willen sluiten. En wie uwer heeft ooit gehoord, dat een Maori het woord, aan zijn vijand gegeven, brak ? »

« Heeft dan de groote Pakeha hoofdman zijn woord gebroken ? » vroeg Te-Noki.

« Ja, als een valsche hond, die met den staart kwispelt en u tegelijkertijd zijn tanden doet voelen ! Wij waarschuwden Te-Waturu, maar hij

wilde ons niet gelooven. Sedert den avond dat hij met den echtgenoot dier Pakehavrouw gesproken heeft » — daarbij wees de krijger op vrouw O'Niel — « is hij slechts een halve Maori meer. Nog geen uur, nadat de beide opperhoofden vertrokken waren, werden zij reeds geboeid door Pakehas weggevoerd. De trouwelooze hoofdman zelf bracht hen in eene boot naar het grootste zijner schepen. Wij moesten dit alles lijdelijk aanzien, doch waren niet bij machte hen te bevrijden, — dit te beproeven ware dwaasheid geweest! Knarsetandend en op wraak zinnend trokken wij ons terug. Daar ontdekten wij een pachthoeve, die, als een leeuwerikkennest verscholen in het dal, tot nu aan de wraak der onzen ontsnapt was. Gelijk een onweerswolk stormden we naar beneden en overrompelden de bewoners. Aanvankelijk stelden zich de Pakeha en zijne knechten te weer, doch weldra lagen er zes met verpletterden schedel op den grond; eenige ontvluchtten, en de laffe kerel, dien wij medebrachten, smeekte met gevouwen handen om genade. Wij spaarden zijn leven, omdat wij oordeelden, dat hij ons als gijzelaar van dienst kon zijn. Toen staken wij het huis

en de gevulde graanschuren in brand. Br...., — dat gloeide en knetterde en vlamde! Ik geloof dat onze opperhoofden op het groote schip de rookzuilen gezien en zich over deze wraakneming verheugd hebben. Wat zeggen mijne vaders en broeders? Hebben Te-Loro en de zijnen goed gehandeld? »

De overkropte gemoederen gaven zich lucht in een storm van bijvalskreten. Velen ook gilden: « Dood aan de verraders! »

Het duurde een geruime poos voor het getier een weinig bedaarde en de hoofdman Te-Urewa eindelijk aan het woord kon komen. Van inborst was hij reeds de wreedste en bloedgierigste van allen; in zijne dronkenschap echter geleek hij meer een wild dier dan een mensch. Met de rechterhand greep hij Mr Flint, met de linker vrouw O'Niel, sleurde beide in het midden van den kring, en schreeuwde met schorre stem:

« Wraak! Gij hebt het gezegd, Te-Loro; gij allen, krijgers, hebt het geroepen; en u, Te-Nere, hebben de geesten het geboden: wraak! Wat ligt gij dan daar als kleine kinderen, die wel jammeren maar niet handelen? Zijn deze geen Pakehas, en houdt gij geen knodsen in uw vuist?

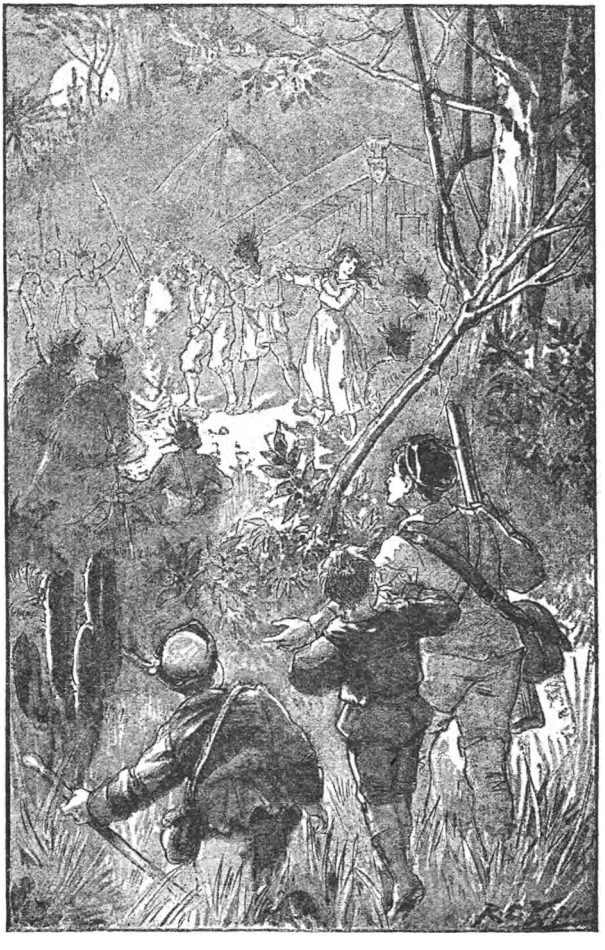

Met de rechterhand greep hij Mr Flint, met de linker vrouw O'Niel, en sleurde beide in het midden van den kring. (Bl. 96).

Kom, wij zullen hen slachten naar vaderlijk gebruik, en de maan, die ginds achter de bergen omhoog rijst, zal Maori, geen kinderen beschijnen ! »

De vrouw van O'Niel, meenend dat haar laatste uur geslagen had, riep haar lotgenoot toe :

« Sluit vrede met God, Mr Flint ! Denk aan den Heiland, die voor ons stierf en aan zijne barmhartigheid, — heb berouw over uwe zonden ! »

« Wie zijt gij, vrouw ? »

« Nu is 't de tijd niet, daarover te spreken. Nog enkele minuten en wij staan wellicht voor Gods rechterstoel. Smeek God om vergeving ! »

« Wat, God ? — aan Hem geloof ik niet en wil ik niet gelooven ook. — Bidden ? Wanneer er eene hel bestaat, ben ik toch verloren ! »

« Christus heeft den moordenaar aan 't kruis nog wel vergiffenis geschonken ! »

« Maar die moordenaar had tenminste geen arme menschen van huis en hof verdreven en in den sneeuwstorm gejaagd, ofschoon deze hem om den Gekruisigden wille smeekten, medelijden te hebben ! Zwijg, vrouw, zwijg ! Staat er

niet geschreven : « Met de maat waarmede gij meet.... »

Vrouw O'Niel wilde den vertwijfelde antwoorden, maar de hoofdman Te-Noki naderde snel.

De Maori hadden beraadslaagd over Te-Urewa's voorstel en besloten, een der gevangenen op te offeren, om aan het algemeen wraakgevoel te voldoen. Het lot zou beslissen wie van beide sterven moest.

Dit viel uit ten gunste van vrouw O'Niel. Met een kreet van vertwijfeling stortte Mr. Flint ter aarde, wrong de handen saam en bad om genade, doch de wilden haalden verachtelijk de schouders op en spotten met de wanhoop van den ongelukkige. Deze vloekte zich zelven en zijn bestaan. Vrouw O'Niel sidderde bij deze verwensching en bad voor de arme ziel, die weldra geoordeeld zou worden. Toen schoot een heldhaftig voornemen wortel in haar hart.

« De arme man is verloren, wanneer hij in dezen toestand voor zijn Rechter treedt — ik wil mij voor hem laten dooden. God zal, naar ik hoop, mijne ziel genadig wezen. » Zoo sprak zij en trad moedig naar voren.

« Ik wil sterven in de plaats van dezen man, » zeide zij tot de Maori.

« Wat beteekent dat ? » vroeg Te-Noki. «En mogen we ook de reden weten welke u tot dit dolzinnige besluit drijft ? »

« Die kunt gij toch niet begrijpen. Sta mij alleen als gunst toe, met dezen man te spreken vóór ik sterf. »

« Goed, gij moogt een onderhoud met hem hebben, en wanneer gij morgen in uw besluit volhardt, dan zullen wij u ter dood brengen ! »

Mr. Flint had de woorden der Iersche niet verstaan, want zij had de taal der Maori gesproken. Toen zij hem nu met eenvoudige woorden mededeelde, dat zij in zijne plaats wilde sterven, meende hij aanvankelijk, dat de vreemdelinge hem nog bespotte in zijn leed. Maar rustig en beslist herhaalde vrouw O'Niel hare woorden en voegde er bij, dat zij besloten had aldus te doen onder ééne voorwaarde, of liever één verzoek.

« En dat is ? » vroeg Mr. Flint.

« Dat gij u bekeert, opdat ge eens, met God verzoend, zonder wroeging de oogen moogt sluiten. »

« Gij zijt Katholiek, — hoe is uw naam ? »

« Gaarne wil ik u dien thans zeggen : ik ben de vrouw van O'Niel — uit Killarney ! »

« Den Ierschen pachter, dien ik eens met gade en kind naar buiten joeg in de ijzige koude ? » kreet hij als verpletterd door de woorden der vreemdelinge, thans geen vreemdelinge meer voor hem.

« Ik vergeef u van harte, Mr. Flint. Vaarwel, bid voor mij en stoot de genade, welke de hemel u zendt, niet af. God moge medelijden met u hebben ! »

Mr. Flint was niet bij machte eenig antwoord te geven : ontroering overmeesterde hem. Zijn oog werd gevuld met tranen — de eerste sedert vele jaren. Het was hem te moede, alsof de ijskorst, die zijn hart omsloten hield, plotseling wegsmolt. De blik echter dien hij de echtgenoote van O'Niel bij 't heengaan toewierp, zeide meer dan woorden vermochten.

De vrouw van den landverhuizer werd geboeid en binnen een hut gevoerd.

« Wie doorschouwt het hart dezer Pakehas ? » vroeg het opperhoofd Te-Nere. « Het schijnt dat deze blanke de vrouw vroeger veel kwaad

heeft aangedaan, — en nu wil zij nog voor hem sterven. »

« Ja, » beweerde Te-Noki, « de Pakehas hebben een gebod dat luidt : « Bemint uwe vijanden ! » Doch waarom handelen zij niet volgens dat gebod ? »

« Waarschijnlijk bezitten zij ook een gebod dat heet : Haat uwe vrienden, gelijk hun gedrag jegens Te-Waturu aantoont, » merkte Te-Urewa op.

Allen lachten. Dan lieten zij den kroes weder rondgaan, en brasten tot laat in den nacht, toen zij, door vermoeienis overweldigd, rondom het uitgedoofde vuur neervielen en insliepen.

IX.
DE ONTSNAPPING.

MET angstig kloppend hart hadden de drie broeders, in de varens weggedoken, de gebeurtenissen in het Maorikamp gadegeslagen. Weliswaar konden zij het gesprokene niet verstaan, maar het luide geschreeuw en de dreigende gebaren deden hun genoegzaam de wraak en de woede begrijpen die de wilden bezielde, nadat zij het verhaal van den teruggekeerden Te-Loro hadden aangehoord. Toen vervolgens de hoofdman Te-Urewa hunne moeder en den anderen gevangene, dien zij niet kenden, met zichtbare wraaklust in het midden der krijgers sleepten, jammerde de kleine Willy half luide : « Zij willen moeder vermoorden ! »

Reeds legde Robert zijn geweer aan, om den man neer te schieten, die zijn knots boven 't hoofd der moeder zwaaide, toen Johny zijn arm terughield en zeide :

« In Gods naam, voorzichtig, Robert. Gij hebt alle kans moeder te treffen ! De afstand is immers te groot om zeker van uw schot te zijn.

En bovendien, wat kan het u baten zoo ge al een uit den geheelen troep neerlegt? Tien anderen zullen hun makker onmiddellijk bloedig wreken.»

Robert zag de waarheid dezer woorden in en legde zijn geweer ter zijde.

« Wij zullen bidden, » hernam Willy, en met betraande oogen smeekten zij God om hulp en bijstand in dit hachelijk gevaar. Eenige oogenblikken later waren zij er de getuigen van, hoe de vreemde man op de knieën viel, hoe hunne moeder zichtbaar zijn voorspreekster was, en hoe beide eindelijk gebonden werden weggevoerd.

« Men heeft moeder opgesloten in de kleine hut naast den palmboom, » zeide Johny, « onthoudt dat goed. Nu hoop ik het beste. De Maori drinken zoo veel, dat zij weldra bewusteloos zullen neervallen en slapen. Dan is het oogenblik gekomen dat wij moeder zullen redden, — koste wat het wil. »

De maan stond reeds hoog aan den hemel, toen het eindelijk rustig begon te worden in het kamp der Maori.

« Nu moeten wij de kans wagen, » meende Robert.

« Neen, net is nog te vroeg, » zeide Johny.

« Allen slapen nog niet, en wanneer ons ook maar één hunner bemerkt, is alles verloren. »

Nog een kwartier uurs wachtten de knapen. In den omtrek bleef het rustig en stil; alleen de vloed schuimde bruisend langs de rotskloven. Het schijnsel, waar de maan het aardrijk in hulde, was zoo helder, dat men elk grashalmpje, iedere bloem duidelijk onderscheiden kon.

« Kom, bidden wij een vurig « Wees gegroet » en dan zullen wij de redding onzer moeder wagen in Gods naam, » zeide eindelijk Johny.

Behoedzaam slopen de drie broeders voort tot bij den vloed. Johny onderzocht de brug en bespeurde dat men haar gemakkelijk kon afbreken.

« Robert, » hernam Johny na een oogenblik van beraad, « gij blijft hier en zorgt, dat de brug, zoodra wij met moeder vluchten, afgebroken wordt. Dan zullen wij spoedig een aanzienlijken voorsprong hebben. Want het is waarschijnlijk, dat men ons gauw op de hielen zal zitten. Gij, Robert, moet dan de Maori op een valsch spoor lokken, en luid schreeuwend naar een tegenovergestelde richting loopen. Het zal u met uw vlugge beenen zeker gelukken hun te ontkomen en u bij ons te voegen in het bekende dal. Kom,

Willy, wij beiden zullen nu het Maorikamp binnensluipen. Maar wees voorzichtig; geen dorrend loof mag onder onzen voet kraken. Gij zijt toch niet bevreesd, Willy ? »

« Neen, Johny, in 't geheel niet ! »

De beide broeders stapten vastberaden over de brug en bestegen vlug den steilen heuvel. Voorzichtig ging het dan op het dorpje toe. Reeds verrees voor hunne blikken de hut naast den palmboom, dien zij gemakkelijk herkenden in het heldere maanlicht. Nauwelijks tien schreden van de hut verwijderd, sliep eene groep Maori rondom het nog smeulende vuur; de knapen wisten niet zeker of moeder zich alleen in de hut bevond. Johny beval, dat Willy rustig in de schaduw der palmen zou wachten; hij zelf hield een verkenningstocht rondom de hut. Eindelijk ontdekte hij een soort luik; dit stiet hij half open en deed een poging om naar binnen te gluren. Doch de opening was te hoog. Toen wenkte hij zijn broeder naderbij te komen en fluisterde hem in 't oor : « Willy, klim vlug op mijn schouder, en zie of moeder alleen is. Wacht u echter wel, een luid woord te spreken. »

Willy klom behendig op de schouders van

zijn broeder en zag naar binnen. Aan den wand tegenover hem, door het schijnsel der maan zwak verlicht, kon hij niemand ontwaren. Zijn blik moest zich eerst een poos aan de duisternis gewennen, om ook de overige hoeken der hut te kunnen doorvorschen. Eindelijk gaf hij Johny een teeken, en deze liet hem weder op den grond glijden. Zij is alleen, » fluisterde hij. « O Johny, Johny... »

« Stil — aan welke zijde...? »

« In den hoek rechts; haar hoofd ligt vast tegen den achterwand en zij beweegt zich niet. Ik ben zoo bang dat de Maori haar reeds gedood hebben! »

« Wel neen, zij zal door vermoeienis in slaap zijn gevallen. »

En inderdaad, zoo was 't. Vrouw O'Niel had zich na het heldhaftig offer, voor haar doodsvijand gebracht, zoo blij en gelukkig gevoeld, dat zij ondanks de knellende boeien, welke haar hevig pijn deden, met de zoete gedachte was ingesluimerd : « God zal mij in genade aannemen. » Vriendelijke beelden speelden door hare droomen. Weer stond zij in den kleinen tuin te Killarney en plukte bloemen, om ze haar echtgenoot ten geschenke te geven; hare drie zonen

huppelden aan hare zijde. Daar trad Mr Flint, doch niet met het norsche gelaat van vroeger, op haar toe, en bood haar een kostbaar, gouden snoer aan, om daarmede den ruiker saam te binden. Juist had zij dit gedaan, toen de kleine Willy op haar toesnelde met een schoone roos in de hand en zeide : « Hier, moeder, deze roos moet gij in het midden van den ruiker vlechten. »

Zoo droomde de arme ter dood veroordeelde, toen zij door een gedruisch aan hare zijde half ontwaakte en zacht « moeder, moeder ! » hoorde fluisteren. Nog onder den indruk van haar droom antwoordde zij : « Zeker, Willy, uwe roos zal ik ook in den ruiker vlechten. » Maar nu ontstond een luider geraas dicht bij den wand. Een plotselinge schrik maakte zich van haar meester, want zij meende, dat eene slang de hut was binnengeschuifeld. Zij deed eene poging om op te springen, doch de riemen welke haar handen omklemden, veroorzaakten haar een hevige pijn; — zij ontwaakte nu ten volle. En toen gebeurde er iets waarvan zij zich aanvankelijk geen rekenschap kon geven. Zij hoorde namelijk Willy op duidelijken toon door de reten van den uit twijgen gevlochten wand fluisteren :

« Moeder, wij zijn hier, Johny en Willy! Sta op, en kom heel zachtjes naar ons toe, opdat de Maori het niet bemerken. Gij moet dadelijk met ons vluchten. »

Een luide vreugdekreet was bijna ontsnapt aan de lippen der moeder. Maar een hevige schrik verdreef ras haar gevoel van geluk.

« Hemel, aan welk gevaar hebt gij u blootgesteld, stoute kinderen ? Vlucht, vlucht vóór de Maori u ontdekken ! »

« Niet zonder u, moeder ! »

« Neen, ik ben aan handen en voeten gebonden, en kan mij niet eens verroeren, — gij echter vlucht ! »

« Hier, snijd de koorden stuk, » fluisterde Johny en schoof zijn zakmes door een reet van het vlechtwerk.

« Mijne handen zijn geboeid, het gaat niet; vlucht ! »

« Een oogenblik, moeder, ik ben aanstonds bij u, » zeide Willy. « Gauw, Johny, help mij ! »

Nog vóór vrouw O'Niel tijd vond het te verbieden, sloop Willy, lenig als een kat, door het geopende luik en liet zich aan den binnenkant naar beneden glijden. Een oogwenk later knielde

hij naast zijne moeder neer, bedekte haar gelaat met kussen en sneed de koorden aan handen en voeten door. Sidderend van vreugde en angst omarmde vrouw O'Niel haar kind.

« Nu spoedig van hier, moeder ! » fluisterde Willy. « Wij moeten onmiddellijk vluchten. Maar heel zachtjes, de Maori slapen bij het vuur. »

Voorzichtig opende Willy de uit teenen gevlochten deur. Het helder maangeflonker verlichtte den omtrek, waar de slapende wilden bij elkander lagen. « Kom, volg mij, moeder ! » hernam de moedige knaap en sloop naar buiten; met luid kloppend hart volgde hem zijn moeder; bijna had zij een angstkreet uitgestooten, want de deur knarste luid in hare teenen hengsels, en een der Maori keerde zich om in zijn slaap. Doch alles bleef rustig. Na eenige oogenblikken hadden zij de schaduw der palmen bereikt, waar Johny zijne moeder wachtte. Nu vloden zij ijlings heen, begunstigd door het nachtelijk duister, dat de aarde omhulde, wijl juist de maan wegdook achter een zwarte wolk. Reeds stond Robert gereed, om de brug in den vloed te werpen, toen de moeder zijn arm terughield. De gedachte aan Mr. Flint was plotseling in hare ziel opgerezen.

« Hoe kon ik hem vergeten ? » riep zij ontsteld uit. « Neen, ik kan, ik mag niet vluchten. Wanneer ik ontsnap, vermoorden de Maori zonder twijfel den armen Mr. Flint. »

« Mr. Flint » — zeide Robert. « Is die kruipende, roodharige man, dien men hedenavond gevangen in 't kamp der Maori bracht, de wreede rentmeester, die ons uit Killarney verdreef ? »

« Hij is het, en wij moeten hem redden. »

« Wij ? — de man heeft toch waarlijk niet verdiend, dat wij ons om zijnentwil aan het grootste gevaar blootstellen !

« Niet om zijnentwil, kinderen, doch om den wille van Christus, die gezegd heeft : « Bemint uwe vijanden ! »

« Maar 't is onmogelijk, moeder, zeide Johny. »

« En toch moeten wij 't beproeven, kinderen. Het eeuwige zieleheil van den ongelukkigen man staat hierbij op 't spel. Wanneer de Maori, verbitterd over mijne ontvluchting, hem aan hunne wraak opofferen, sterft hij in wanhoop. Zie, de nacht is nog niet lang ingetreden, en de Maori slapen vast. Wij moeten ons jegens den lieven God, die immer zoo goed voor ons was, ook dankbaar betoonen, en Hem

ter liefde onzen ouden vijand redden. »

« Ja, moeder, » zeide Willy, « ik zal u helpen. »

Robert en Johny wilden nog tegenwerpingen maken; doch de moeder ijlde reeds over de brug heen, Willy aan de hand meevoerend. De beide oudere broeders volgden haar op een afstand, rondspiedend of zij ook onraad bemerkten. Vrouw O'Niel liet Willy bij den ingang van het dorp achter en naderde de hut, waarbinnen Mr. Flint gebonden neerlag. « Moeder waagt te veel, » mompelde Johny; « zie eens, hoe dicht zij langs de Maori voorbijsluipt. Alles was zoo goed overlegd, en nu komt die Mr. Flint ons plan ten slotte toch nog bederven. »

O'Niels echtgenoote was intusschen bij de hut aangekomen. Hier eerst bemerkte zij dat de hoofdman Te-Urewa dwars voor den ingang der deur lag; nu moest zij over hem heenstappen, wilde ze bij den gevangene komen. Met een handgebaar wenkte zij haar kinderen te vluchten, maakte het kruisteeken en schreed over den slapenden hoofdman heen, naar binnen. Mr. Flint lag wakker; zij boog zich tot hem neder, ontknoopte de riemen waarmede hij gebonden was en fluisterde: « Gauw, gauw, — wij moeten vluchten! »

Een onuitsprekelijke blijdschap maakte zich van den Engelschman meester. Toen ook hij echter, zijne bevrijdster volgend, over Te-Urewa heenstapte, beefde hij dermate van opgewondenheid, dat zijn voet onwillekeurig tegen den slapende stiet. Met een vloek hief de wilde het hoofd op en stotterde : « Wat is er ? »

« Vlucht, vlucht ! » riep vrouw O'Niel luidkeels tot haar gezel, en, alle voorzichtigheid uit het oog verliezend, ijlden de vluchtelingen voort zoo snel hunne voeten hen dragen konden. Juist bereikten zij den uitgang van het kamp, toen Te-Urewa in zooverre nuchter was geworden, dat hij vermoeden kon wat er gebeurd was, en nauwelijks had Robert Johny toegeroepen : «Vlucht gij met moeder en de anderen naar het hol, ik zal hen wel op een dwaalspoor brengen, » of de Maori stiet een woedend gebrul uit. « Op, op ! » kreet hij, « de Pakehas zijn ontsnapt ! »

Spoedig hadden onze vluchtelingen de brug bereikt. Toen Robert zich echter even omkeerde, moest hij tot zijn schrik bemerken, hoe Te-Urewa met hoog opgeheven knots hen over de brug achterna stormde. Vlug legde hij aan, haalde den snaphaan over, gaf vuur, en met een rauwen

gil tuimelde de Maori voorover in den stroom.

« Gaarne had ik hem gespaard, maar het zou ons aller dood geweest zijn, » riep de knaap uit. « Vlucht thans in deze richting ; ik zal hen stroomafwaarts lokken en weldra hoop ik u in het dal weder te vinden. »

Er was geen tijd tot langer beraad ; onder Johny's geleide waren de moeder, Mr. Flint en Willy snel in het dichte boschje verdwenen, terwijl Robert de brug afbrak. Toen de laatste balk in 't water neerplaste, daagden aan den anderen oever reeds nieuwe vervolgers op. De knaap liep nu ijlings stroomafwaarts, en hij bemerkte met vreugde, dat de Maori aan den anderen kant hem op de hielen zaten. Doch weldra hoorde hij logge gestalten in het water neerplompen; geen twijfel, de wilden zwommen de rivier over. Nu moest Robert al zijn krachten inspannen om zijn vervolgers te ontkomen. Als een opgejaagd ree liep hij door weide en woud, over berg en dal, en toen de dageraad ternauwernood langs de kimmen gleed, was hij ver van de Maori, maar ook ver van zijne dierbaren verwijderd.

X. — EEN GELUKKIG WEDERZIEN.

SEDERT eenigen tijd had de heete zomer zijn intocht gehouden op Nieuw-Zeeland, doch de Maori-krijg was nog niet ten einde. Na al hare vergeefsche pogingen wilde thans de Engelsche regeering beproeven, op andere wijze den opstand te dempen, en de wilden gunstig voor zich te stemmen. Zij riep Mr. Brown terug en benoemde Mr. Grey, een zachtmoedig, vriendelijk man, tot gouverneur van Nieuw-Zeeland. In December 1861 kwam deze te Auckland aan.

De « Zeelelie » lag nog steeds in de nabijheid dezer stad voor anker. Op den morgen dat de korvet, « Koning Lear », de masten met wapperende vlaggen en wimpels getooid, den gouverneur naar zijne bestemming bracht, en door daverende kanonschoten werd begroet, stond de landverhuizer O'Niel op het dek der « Zeelelie » naast Te-Waturu en een slanken knaap van omstreeks veertien jaren. Het was Robert, de oudste der zonen van Patrick O'Niel.

Robert was op zijne vlucht in de nabijheid

van het katholieke missiehuis te Papakana aan de monding van den Hokiangavloed gekomen. Hij wilde eerst pater Servant bezoeken, alvorens langs omwegen naar de kloof der Kauridennen terug te keeren. Hoe verrast was de missionaris, toen hij plotseling den doodgewaanden knaap gezond van lijf en leden voor zich zag staan en deze hem zijn lotgevallen verhaalde. Op zijne beurt kon ook hij den knaap goede tijding brengen; want een brief van Patrick O'Niel had hem over diens gelukkige genezing en zijn tegenwoordig verblijf ingelicht. Daar juist een schip het anker lichtte om koers te zetten naar Auckland, besloot Robert snel mede te gaan. Pater Servant gaf den moedigen knaap zijn priesterlijken zegen en beloofde hem, zoo spoedig mogelijk vertrouwbare lieden naar de Kauri-dennenkloof te zenden om de moeder met hare kinderen en Mr Flint te halen. Nu vertrok Robert naar Auckland, waar hij echter eerst eenige maanden later aankwam, wijl het schip langen tijd in de haven van Plymouth voor anker had gelegen. Te grooter was de vreugde des wederziens van vader en zoon; toch welde er eenige bitterheid op in hun hart bij de gedachte

aan de afwezigheid der moeder en der overige kinderen.

De nieuw benoemde gouverneur kwam ook aan boord der « Zeelelie ». Dadelijk beval hij de vrijlating der beide opperhoofden, wier wederrechtelijke gevangenneming hij met leedwezen vernomen had; door buitengewone vriendelijkheid en rijke geschenken zocht hij het onrecht, hun aangedaan, te vergoeden. Eveneens onderhield hij zich op de hartelijkste wijze met Patrick O'Niel, wiens lotgevallen men hem verhaald had; hij stelde den landverhuizer voor, nieuwe en krachtige pogingen in het werk te stellen tot het opsporen van diens vrouw en kinderen. Daar Te-Waturu gaarne bereid was, den Ier te vergezellen en hem tegen zijne landgenooten te beschermen, verlieten vader en zoon, onder geleide der beide opperhoofden, reeds den volgenden morgen Auckland.

Vijf dagen later stonden Te-Waturu, Patrick O'Niel en Robert te midden der bosschen, grenzend aan de Kauri-dennenkloof. Te-Muna was den dag te voren van hen gescheiden om zijn stam in het Noorden op te zoeken. Alvorens de heuvelen te bestijgen, van wier toppen zij in

het dal konden neerblikken, had Te-Waturu zijn blanke vrienden op een teleurstelling voorbereid; want hij geloofde zeker, dat zijne landslieden de vluchtelingen zouden opgespoord en gedood hebben.

Met angstig kloppend hart, schreden vader en zoon voort; deze stonde zou immers al hunne hoop verwezenlijken of vernietigen. Zij hadden thans den laatsten heuvel bestegen; voor hunne begeerige blikken strekte zich de blauwe stroom uit, door groene berghellingen omzoomd. Nog enkele schreden en zij konden den waterspiegel geheel overzien. Daar uitte Robert een vreugdekreet; zijn scherpe blik had in de nabijheid van den oever een dobberend vlot ontdekt, hetwelk gestuurd werd door een man, terwijl een jonge knaap met de vischvangst bezig was.

« Daar, daar! Vader, zij zijn het! » riep hij uit.

« God zij dank! » antwoordde de Ier en een zucht van verlichting ontsnapte aan zijn beknelde borst.

« Op het vlot bevinden zich Mr Flint en Willy; Johny staat aan den oever op een steen, » ging Robert voort, ijlde dwars door

de varens den heuvel af en riep zijne broeders toe, naderbij te komen. Toen zij Robert herkenden, schoven zij jubelend het vlot aan strand en sprongen hun vader tegemoet. De knapen lachten en weenden tegelijk.

« En waar is moeder? » vroeg Patrick O'Niel.

« Moeder ? Wat zal zij blij wezen ! Ziet gij dat huisje aan den overkant ? Gauw op 't vlot, wij roeien er heen, » riep de kleine Willy.

« Het vlot is sterk genoeg om ons allen te dragen, » voegde Johny er bij, « want Mr Flint en ik hebben het in elkander getimmerd. »

De naam van Mr Flint riep een pijnlijken trek te voorschijn op het gelaat van den Ier, die in de eerste vreugde des wederziens in 't geheel niet aan zijn doodsvijand gedacht had. Weliswaar was sedert eenige maanden alle wrok tegen den man uit zijn hart gebannen, maar toen hij voor de eerste maal sedert dien wreeden winterdag te Killarney, tegenover den rentmeester stond, kon hij toch een gevoel van weerzin niet onderdrukken. Maar de deemoedige houding van den berouwhebbenden man ontwapende zijn toorn. Mr Flint wierp zich voor zijne voeten neder en smeekte :

« Sta op, Mr Flint ! Hier is mijne hand. God heeft u vergeven, en ook ik schenk u vergiffenis. » (Bladz. 123.)

« Mr O'Niel, schenk mij vergiffenis in den naam des Gekruisigden, dien ik voorheen — helaas — gelasterd heb, maar dien ik voortaan naar uw voorbeeld wil dienen. »

« Vergeef hem, vader, » stemden Willy en Johny bij; « hij heeft 't onrecht, ons aangedaan, zoo goed mogelijk hersteld. »

« Sta op, Mr Flint, » zeide Patrick O'Niel geroerd. « Hier is mijne hand. God heeft u vergeven en ook ik schenk u vergiffenis; meer nog, — ik zal beproeven u lief te hebben. » Met tranen in de oogen greep Mr Flint de hem aangeboden rechterhand.

« Bemint uwe vijanden, » mompelde het Maori-opperhoofd in stilte. « Waarlijk, het gebod des Heeren is voor deze menschen geen ijdel woord. »

« Weldra hadden allen het vlot bestegen, met krachtige slagen roeide men naar de overzij. Luide vreugdekreten uitend snelden de knapen op het huisje toe, dat tegen de berghelling leunde, om moeder de blijde tijding te brengen. Willy stormde het eerst de hut binnen. Door het ongewone gedruisch opgeschrikt, trad vrouw O'Niel hem te gemoet; maar plotseling stond

zij voor haar echtgenoot, en met de woorden : « Patrick, God heeft ons wonderbaar vereenigd ! » wierp zij zich in zijne armen. Hij drukte haar aan zijn trouwe borst en zeide : « Marie, mijn geliefde vrouw, — God heeft uwe edelmoedigheid heerlijk beloond ! »

Nadat de eerste blijdschap over het heugelijke wederzien wat kalmer geworden was, had men elkander veel te vertellen.

Johny en Willy verhaalden den gelukkigen afloop der vlucht.

« Wanneer gij de Maori niet op een dwaalspoor hadt gebracht, Robert, dan had men ons zeker spoedig achterhaald, » meende Johny, « want noch moeder, noch Mr. Flint was vlug ter been ; beide waren dadelijk buiten adem. Wij bereikten eerst tegen den volgenden nacht onze schuilplaats. »

« Gij hebt het plan slim ontworpen, Johny, en Robert heeft de Maori aardig bij den neus genomen, » beweerde Willy ; « maar ik heb toch ook iets gedaan. Ik ben door de opening naar binnen gekropen en heb moeder bevrijd — en te voren hebt gij gemeend, dat ik u van geenerlei dienst zou wezen. En gij, moeder,

hebt Mr. Flint gered, en als dat niet gebeurd was, dan zouden de Maori Robert niet achtervolgd en naar Papakana gejaagd hebben, en wie weet of hij dan onzen lieven vader had weergevonden en aan ons teruggegeven ? Ziet gij, hoe wijs de goede God alles gevoegd en beschikt heeft ? »

« Ja, kinderen, Hem zij eeuwige lof en dank gebracht, » zeide Patrick O'Niel. « Hij heeft alles ten goede geleid en tot ons geluk ! »

« Tot ons geluk ! Gij hebt het gezegd, Mr. O'Niel, » bekrachtigde Mr. Flint. « Mijne ziel was misschien voor eeuwig verloren gegaan zonder Gods barmhartigheid en uwe liefde. Thans vertrouw ik op de genade van O. L. Heer. » En nu vertelde hij den landverhuizer hoe de tijdens de vlucht doorgestane doodsangst hem op het ziekbed had geworpen, en hoe liefderijk de vrouw van O'Niel en de beide knapen hem verpleegd hadden.

« Immer werden mijne oogen getrokken naar den wand, waar het door mij zoo dikwijls gehoonde Kruisbeeld hing. 't Was mij te moede, als verweet het me in stilte mijn slechtheid, — en ik besloot van leven te veranderen. Ook wil ik mij

tot het Katholiek geloof bekeeren. Mijne vooroordeelen waren zoo zwak, dat zelfs de kleine Willy ze weerleggen kon. »

Nog lang sprak men dien avond over al de gebeurtenissen der twee laatste jaren. Eenige dagen later kwam de lang verwachte pater Servant met eenige landverhuizers aan. De kloof der Kauri-dennen lag te zeer verborgen dan dat men haar, ook bij eenige kennis van deze streek, spoedig zou ontdekken. Driemaal hadden de mannen, door den missionaris uitgezonden, het te vergeefs beproefd. Eerst heden was hun dit gelukt. Onuitsprekelijk groot was de vreugde van den goeden priester, toen hij vernam met welke zegeningen God de opoffering dezer familie beloond had.

Den volgenden Zondag vierde pater Servant in zijn nederig kerkje een schoon feest : Willy naderde voor de eerste maal zijns levens tot de Tafel des Heeren ; zijne ouders en broeders zaten mede aan den Liefdedisch ; Mr. Flint werd in den schoot der H. Kerk opgenomen en op den achtergrond der kapel knielde vol ootmoed Te-Waturu neder, die zijn wensch had ken-

baar gemaakt, Christen te worden. Binnenkort zou hem het H. Doopsel worden toegediend.

Zoo heerlijk loonde God reeds hier op aarde de opvolging van zijn gebod : « *Bemint uwe vijanden !* »

EINDE.

INHOUDSTAFEL.

I. Patrick O'Niel en het Maori-opperhoofd. .. .

II. De vlucht en de overrompeling. 7

III. Op de « Zeelelie ». 14

IV. De drie broeders... 27

V. Onverhoopte tijding. 63

VI. De moeder. 71

VII. In het kamp der Maori. 83

VIII. Het offer. 92

IX. De ontsnapping 94

X. Een gelukkig wederzien. 106

Drukkerij SINT-AUGUSTINUS, Brugge.